

บทนำ

คมมีตชำแรกแหวกจากไพลำร้าวทั้งสองข้างมาบรรจบตรงตำแหน่ง
กระดุกสันนอก ก่อนวาดลงมาเป็นเส้นตรง ส่องเลียดประทีปลักจากรอยกริรูป
ตัวอักษร ‘Y’ บนร่าง

“เมื่อคืนนอนแค่สองชั่วโมงเอง เช้านี้ฉันกินกาแฟตั้งสองแก้ว”

ขึ้นเนื้อแดงคล้ำถูกตัดออกจากร่างที่ละส่วน ไล่ตั้งแต่หัวใจ ตับ ไต
ม้าม ก่อนนำมาวางบนเครื่องชั่งน้ำหนัก มือเขียนตัวเลขแสดงน้ำหนักที่
ปรากฏเป็นลายมือโย้เย้ออ่านแทบไม่เป็นภาษา

“แต่แค่สองแก้ว ถ่างหนังตาฉันแทบไม่ได้หรอก เสร็จจากที่นี่เดี๋ยว
ต้องหากาแฟอื่นมาเติมเข้ากระแสนเลือดอีกสักแก้ว”

ประเมนสภาพภายนอกของอวัยวะภายในแต่ละชิ้นด้วยสายตา นิ้ว
เรียวยาวคมมีดผ่าตัดบรรจงตัดบางส่วนใส่ตลับพลาสติกเพื่อส่งต่อไปที่ห้อง
ปฏิบัติการพยาธิวิทยา

“หนาว หนาวจังเลย! ช่วยด้วย เอาฉันออกไปที”

เสียงคร่ำครวญดังเสียดโสต ทำให้มือที่ขะมักเขม้นทำงานเป็นระวิง

อยู่นั้นพลันชะงักงัน

เพียงครู่เดียวเท่านั้น...

หญิงสาวระบายลมหายใจอย่างอึดอัด และทำหุทวนลมไม่สนใจเสียงกริ๊ดร้องที่มีเพียงเธอผู้เดียวที่ได้ยิน รอบกายไม่มีใคร คงมีเพียงศพผู้หญิงร่างบวมเป่งจนนิ้วทั้งห้าบุดโปนคล้ายไส้กรอกตุ๋นโต ท้องกลมเหมือนมีลูกแตงโมยัดอยู่ หน้าเขียวคล้ำ นอนอยู่บนเตียงชันสูตรเท่านั้น

แต่ริมฝีปากของศพมิได้ขยับเคลื่อนไหวแสดงการพูดเลยแม้แต่หน่อย

เสียงยังคงดังอีกครั้งด้วยประโยคเดิม

“หนาว หนาวจังเลย ช่วยด้วย เอาน้ำออกไปที”

“โอเคๆ เต๋ยปิดแอร์ให้ แต่ไม่รู้ว่าจะช่วยได้หรือเปล่านะ”

หญิงสาวในชุดแพทย์นิติเวชลุกไปปิดเครื่องปรับอากาศในห้อง ผ่านไปครู่ใหญ่เสียงครวญครางจึงเงียบลง หมอสาวยืนนิ่งอย่างขังใจ กระทั่งแน่ใจว่าไม่มีเสียงใดดังขึ้นอีก เธอจึงเปิดเครื่องปรับอากาศอีกครั้งพลางเป่าลมจากปาก

ห้องปฏิบัติการชันสูตรศพต้องรักษาอุณหภูมิต่ำเอาไว้เสมอ มิเช่นนั้นจะส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงของร่างไร้ลมหายใจหรืออวัยวะที่ถูกตัดออกมาตรวจพิสูจน์

“หนาว...สินะ”

เธอพูดพลางหลับตา ลากตัวเองจมดิ่งในห้วงคำนึง เสียงครวญครางอย่างทุกข์ทรมานที่ได้ยินบ่งบอกถึงฉากสุดท้ายของชีวิตอันน่าเวทนาได้ชัดเจน

ในความมืดดำนั้นบังเกิดจุดแสง เห็นเป็นแสงไฟหน้ารถที่แล่นผ่านหน้า แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น ภาพที่ปรากฏในมโนสำนึกกลับเป็นภาพถนนเบื้องหน้าราวกับบัดนี้เธอนั่งประจำตำแหน่งคนขับ

โครม!

รถที่ขับมาด้วยความเร็วสูงพุ่งชนขอบสะพาน ทะยานตกลงไปในห้วง

อนธการอันเย็นเยียบ เสียงกริรร้องดังระงม ใบหน้าหันซ้ายขวาวอย่างลนลาน ที่บัดนี้สิ่งที่เห็นมีเพียงความมืดอันลึกล้ำ เธอรู้ชัดว่ารถกำลังจมลึกลงไป ในน้ำอย่างรวดเร็ว มือพยายามเปิดประตูลอย แต่แรงดันน้ำกลับผลักดันให้ บานประตูแง้มเปิดได้ดั่งใจ

กลัว...

ความตายที่ตีบคลานเข้าหาจุดจคมเคียวเกี่ยวกระหวัดให้หัวใจ แหว่งวายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย น้ำซึมผ่านช่องว่างเข้าสู่ห้องโดยสารจนปลายเท้า เปียกชื้น หญิงสาวยกขาขึ้นนั่งยองๆ บนเบาะ แต่ความเร็วของมวลน้ำกลับ ไม่ปล่อยให้เธอหลบหนีได้ มันท่วมสูงขึ้นเรื่อยๆ จนบัดนี้ปริมอยู่ที่ปลาย จมูก

และมิดศีรษะในที่สุด

หนาวจวบจนกายเป็นน้ำแข็ง ธาราพันท่ม จนหวังคำนึงปรารถนา หนึ่งเดียวคือการหลุดพ้นจากความหนาวนี้ เธอกลั้นหายใจขณะตะเกียก- ตะกายเอาตัวรอดสุดชีวิต

แต่ลมหายใจที่พยายามเก็บกักไม่อาจผืนทนได้ต่อไป กลไกร่างกาย บังคับให้เธอหายใจเอาก่อนน้ำเข้าไปแทนอากาศ

สองตาเบิกโพลง ปากเปิดอ้า สีหน้าบิดเบี้ยวเหยเหตุจุนใจน้ำมัน บั้นไม่เป็นรูปร่าง ฟองผุดพรายจากรูจมูกและปากออกมาในคราเดียว

วิญญาณของเธอหลุดลอยจากร่าง เคลื่อนคล้อยไปตามวัฏสงสาร ในที่สุด

“เฮือก!”

หมอสาวหอบหายใจจนตัวโยน มีดที่เมื่อครู่ยังถือนั้นในมือหล่นไป อยู่บนพื้นตั้งแต่เมื่อใดไม่อาจรู้ เหยื่อผุดพรายท่วมใบหน้าทั้งที่อากาศในห้อง เย็นเฉียบ ทุกห้วงอารมณ์ความรู้สึกก่อนตายของศพตรงหน้าถูกถ่ายทอด มาถึงเธอจนหมดนิเวศหลังน้ำตาออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

เพียงประโยคเดียวที่ได้ยินจากศพเท่านั้น...

หมอสาวสะบัดศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่าน เธอไม่ชอบตัวเองยามควบคุมอารมณ์ไม่ได้เช่นนี้ แม้ความสามารถในการได้ยิน ‘ถ้อยคำสุดท้ายที่ติดค้างในใจของคนตาย’ จะติดตัวมาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่บ่อยครั้งนักที่เธอจะหลุดเข้าไปในฉากเหตุการณ์อันเป็นสาเหตุแห่งความตายเช่นนี้

แม้รู้แน่แท้ใจแล้วว่าศพตรงหน้าจมน้ำเสียชีวิต มิได้มีสารเคมีใดที่ทำให้เธอหมดสติจนนำมาซึ่งอุบัติเหตุทางรถยนต์ดังเช่นที่ญาติสงสัย แต่หมอสาวจำเป็นต้องดำเนินการตามหน้าที่ให้ครบกระบวนการ เพื่อจัดทำรายงานการชันสูตรให้ตรงตามหลักฐานที่ตรวจพบ

มิใช่จากพลังพิเศษของเธอ

‘แพทย์หญิงไอยวริญญ์’ เย็บปิดรอยผ่าจนเนื้อหนังติดกันดังเดิม ก่อนนำกล่องบรรจุชิ้นเนื้อไปเก็บไว้เพื่อรอตรวจพิสูจน์ในระดับเซลล์ต่อไป ด้วยสีหน้าและแววตาที่กลับมาไร้อารมณ์ความรู้สึกดังเดิม

๑

แผนกนิติเวช

“อเมริกาโนร้อนไม่หวานเหมือนเดิมนะครับ”

คนถูกถามพยักหน้า มือล้วงหยิบเงินจากกระเป๋าถือจ่ายค่ากาแฟให้ บาริสตาหนุ่มผู้ควบตำแหน่งเจ้าของร้าน ที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องถามก็ได้ เพราะทุกครั้งที่หมอสาวเข้าร้าน เธอสั่งเพียงเมนูเดิมเมนูนี้เท่านั้น

ไอยวริญญ์หอบร่างในสภาพสะโหลสะเหลเดินไปนั่งโต๊ะตัวที่ติดหน้าต่างด้านหลังของร้าน มุมนี้เงียบสงบ เพราะลูกค้ามักนั่งบริเวณด้านหน้า ติดประตูและผนังกระจกเพื่อมองดูบรรยากาศพลุกพล่านของ ‘โรงพยาบาล เลิศวิชาญเวช’ แห่งนี้

ใครว่าหมอเป็นงานสบาย ไอยวริญญ์เถียงขาดใจ เพราะแม้อาชีพ หมอนิติเวชของเธอก็จะต้องอดตาหลับขับตานอนดังเช่นหมอแผนกอื่น แต่ นอกจากต้องผ่าพิสูจน์ศพแล้ว ยังต้องตรวจพิสูจน์ด้านพิษวิทยา ชีวเคมี ตรวจเอกลักษณ์บุคคลในระดับเซลล์ และกระบวนการอื่นๆ อีกมากมาย รวมถึงหากวันใดเข้าเวรก็อาจต้องออกไปชันสูตรนอกสถานที่ซึ่งก็เกิดเหตุ ตามการร้องขอของตำรวจด้วย

โรงพยาบาลตำรวจที่เธอประจำอยู่ เป็นโรงพยาบาลรัฐบาลขนาดเล็ก มีแพทย์นิติเวชเพียงห้าคน และมีพนักงานพยาธิวิทยาอีกเพียงสามคน โอयरวิญญ์จึงต้องทำงานล่วงเวลาจนดึกดื่น ซ้ำในวันพักแรม ยังต้องมาทำงานที่โรงพยาบาลเลิควิชาญเวชซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนขนาดใหญ่แห่งนี้ อย่างไม่เต็มใจเท่าใดนักอีกด้วย

ขอบตาล่างที่ดำเป็นหมีแพนด้ามิใช่ได้มาเพราะโชคช่วย...

‘ชายุกร’ นำกาแฟมาเสิร์ฟให้โอयरวิญญ์ด้วยตนเอง กลิ่นกรุ่นเสมือนสารเสพติดถูกใช้แทนยาดมยาหม่องเพื่อกระตุ้นความสดชื่น จนดวงตาที่ใกล้จะปิดมิปิดแหล่ตื่นขึ้นมาได้บ้าง

“หนักเลยหอรอครับคุณหมอ”

เขาถือวิสาสะนั่งลงตรงข้ามลูกค้าสาว ด้วยเพราะสนิทสนมคุ้นเคยกับลูกค้าประจำคนนี้ ประกอบกับหมอสาวแม้เป็นคนหนึ่งเคยจนดูล้ายไร้อารมณ์ แต่เมื่อได้ลองพูดคุยก็รู้ว่าเธอมีใจคนถือตัว ยิ่งเมื่อมองภายนอกแทบไม่มีใครคิดว่าเป็นแพทย์ ด้วยรูปลักษณ์ที่ดูคล้ายคนป่วย หน้าขาวซีดไร้ซึ่งเครื่องประทีปผิว ผสมสีดำสนิทดูจนกายารถึงกลางหลัง ส่วนสูงได้มาตรฐานหญิงไทยที่หนึ่งเมตรหกสิบห้าเซนติเมตร แต่พอมองจนมองด้านข้างคล้ายไร้ซึ่งตับไตไส้พุง

สะอูดตาธาตุกรตั้งแต่แรกเห็น จนเขาพยายามตีสนิทและกลายเป็นเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่โอयरวิญญ์พูดคุยด้วยได้ทุกเรื่อง

“กินหนักอยู่คะ เพิ่งจะไปสองชั่วโมงก่อนจะมานี้”

“โห! คุณหมออึดมากเลยครับ จันทิเยวผมชงอเมริกาโน่ร้อนใส่กระบอกให้นะครับ เพื่อเอาไว้จิบตอนทำงาน จะได้ไม่สัปหงกไปเสียก่อน” พูดพลางยิ้ม วงหน้าซีโล่นประดับด้วยคิ้วหนา ตาโตสูงสกา ริมฝีปากบาง มีลักยิ้มสองข้างยามยิ้มให้หมอสาว “อ้อ! อันนี้เป็นเซอร์วิสพิเศษสำหรับลูกค้าประจำ ไม่คิดเงินครับ”

โอयरวิญญ์ยิ้มและพยักหน้ารับข้อเสนอ เธออดเกรงใจธาตุกรไม่ได้

เพราะเจ้าของร้านมักหยิบยื่นน้ำใจให้ในรูปของขนมหรือเครื่องดื่มโดยไม่คิดมูลค่าเสมอ แม้จะกล่าวปฏิเสธ แต่เขากลับดืงดัน โดยอ้างว่าเป็นโปรโมชั่นของร้าน หรือไม่ก็เป็นเมนูใหม่ที่ยากให้เธอช่วยชิมเพื่อทดสอบว่าอร่อยหรือไม่

โดยหมอสาวไม่รู้จุดประสงค์ที่แท้จริงของชาวยุกรที่ซ่อนอยู่ในดวงตา สื่อความหมายคูนั่นเลย

“นั่งด้วยคนสิ”

เสียงทุ่มของชายวัยกลางคนในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสแล็ก สีดำเรียกความสนใจให้ชายหญิงหันไปมอง เมื่อเห็นเป็นหัวหน้าแผนกนิติเวช ไอยวริญญ์ก็ยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะอาจารย์”

ชาวยุกรรู้สึกว่าเป็นส่วนเกิน จึงค้อมศีรษะให้ ‘นายแพทย์สมเกียรติ’ และลูกกลับไปประจำตำแหน่งบาร์ستا

หมอสมเกียรติจึงนั่งแทนที่ พินิจลูกศิษย์สาวที่อบรมสั่งสอนกันมา ตั้งแต่เป็นนักศึกษาแพทย์ด้วยสายตาเอ็นดู เมื่อเห็นสภาพของไอยวริญญ์ ก็ถอนหายใจ เพราะรู้นิสัยเอาจริงเอจังและมุ่งมั่นกับการทำงานจนลืมกิน ลืมนอน

“เคสเมื่อวานมีปัญหอะไรไหม”

ไอยวริญญ์ส่ายหน้า “ไม่มีค่ะ ตรงตามผลตรวจเบื้องต้นของตำรวจ”

ชายวัยกลางคนพยักหน้ารับรู้ เขามองหน้าเขียวของลูกศิษย์ด้วยความเป็นห่วง

“อ่าวาหนูต้องพักผ่อนบ้างนะ โหมงานหนักไปสุขภาพจะแย่เอา”

“หนูก็ว่าอย่างนั้นแหละค่ะ” หญิงสาวพูดพลางยิ้มบางๆ เธอซาบซึ้งในความเป็นห่วงเป็นใยของสมเกียรติ และรับรู้ถึงความรักที่เขามีให้มากกว่าความเป็นอาจารย์ลูกศิษย์ ซึ่งเธอก็รักและเคารพคนตรงหน้าเสมือนพ่อแท้ๆ

ไม่ต่างกัน

ทั้งที่...

หมอสมเกียรติคือคนที่ทำให้พ่อและแม่แท้ๆ ของเธอตาย!

“พ่อคะ หนูสวยไหม”

ไอยวรวิญญ์ในวัยห้าขวบวิ่งต้อมายืนตรงหน้าบิดาพลาทงหมื่นตัวอวดชุดราตรีสีชมพูมีจีบระบายสีขึ้น ประดับด้วยดอกกุหลาบสีแดงที่ทำจากผ้า ดูแล้วเหมือนเจ้าหญิงตัวน้อยที่หลุดออกมาจากเทพนิยาย

“สวยมากลูก คลาริของพ่อสวยที่สุดเลย”

เขาอุ้มลูกสาวมากอดอย่างรักใคร่ ภรรยาที่เพิ่งแต่งตัวเสร็จเดินลงบันไดมา ความสวยของเธอยังไม่สร้างชาไปจากเมื่อครั้งยังสาว ชายวัยกลางคนมองภรรยาด้วยแวตาเปี่ยมรัก

“รีบไปเถอะคุณ สายแล้ว”

เธอว่าพลาทงจู่มือไอยวรวิญญ์ที่เขาเพิ่งวางลงพื้น แล้วเดินนำหน้าสามีไปอย่างรีบเร่ง งานแต่งงานของเพื่อนสนิทกำลังจะเริ่มขึ้นในอีกไม่ถึงชั่วโมง เธอซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าสาวไม่อาจไปถึงงานช้ากว่ากำหนดได้

โชคดีที่การจราจรไม่หนักหนาสาหัสดังปกติของเมืองหลวงนัก ทั้งสามคนมาถึงโรงแรมที่จัดงานก่อนเวลาเริ่มงานตามกำหนดการเพียงสิบนาที ภรรยาทำหน้าที่เพื่อนเจ้าสาวอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ทั้งยืนโปรยยิ้มแจกของชำร่วย ทักทายแขกดูจปรชสัมพันธมิตรของงาน ขณะที่ฝ่ายสามีพาลูกสาวมานั่งที่โต๊ะซึ่งจัดไว้ให้เพื่อนและคนสนิทของเจ้าภาพ

อาหารแบบบุฟเฟต์ละลานตา ทั้งสีสันทัน รูปร่าง และกลิ่นหอมจรรูย้วยน้ำลาย ล้วนกระตุ้นต่อมความอยากอาหาร จนชายวัยกลางคนตักมาเสียพูนจาน มีจานเล็กๆ ตักไปอบราดข้าวผัดปูมาให้ไอยวรวิญญ์ และอีกจานตักเพื่อภรรยาที่กว่าจะได้มานั่งกินก็คงช่วงเสร็จสิ้นพิธีการ

พลันสายตาเหลือบแลเห็นของเหลวสีอำพันในแก้วกระเบื้องใส ชาย

วัยกลางคนกลิ่นน้ำลายเอือก

แม่ตั้งปณิธานเอาไว้แล้วว่าวันนี้จะไม่ดื่มแอลกอฮอล์โดยเด็ดขาด แต่น้ำลายที่สออยู่เต็มปากด้วยสัญชาตินักดื่ม ทำให้มือที่จับแก้วน้ำสั่นเทิ้มจนแทบควบคุมไม่อยู่ สายตามิได้ชำเลื่องแลคู่บ่าวสาวหรือบรรยากาศชื่นมื่นในงานเลี้ยงเลยแม้แต่น้อย กลับจับจ้องเพียงมุมเครื่องดื่ม

จับจ้องเพียง...แก้วเหล้าที่วางเรียงรายอยู่ในถาดเท่านั้น

“นั่งเบ๊เบ๊หนึ่งนะลูก เดี่ยวพ่อไปเอาน้ำก่อน”

เขาพูดกับลูกสาวโดยไม่สบตา คล้ายล่านึกผิตอยู่กลางๆ ที่ไม่อาจหักห้ามกิเลสได้ สองเท้าก้าวฉับๆ ตรงไปยังตำแหน่งที่หมายตา ลนลานจนแทบชนกับพนักงานเสิร์ฟ กระทั่งเมื่อมือสัมผัสแก้วเหล้า ก็กระดกเข้าปาก อึกๆ รวคนหลงทางกลางทะเลทรายพบโอเอซิส

ของเหลวไหลผ่านลำคอ ดวงตาก็วาวโรจน์อย่างปิติ

วางแก้วเหล้าลงด้วยมือที่หายสั่นแล้ว เขาก็หยิบอีกสองแก้วติดมือกลับมาที่โต๊ะ เด็กหญิงเห็นน้ำในแก้วของพ่อสีแปลกตา จึงถามด้วยความสงสัย

“นี่น้ำอะไรคะพ่อ”

พูดพลางเอื้อมมือหยิบ หมายลื้มลองรสชาติ แต่บิดากลับยกแก้วออกห่างอย่างตระหนก

“น้ำผลไม้ของผู้ใหญ่ มันขมมากลูก เด็กกินไม่ได้”

ไม่พูดเปล่า รีบยกแก้วดื่มเพราะกลัวเปลืองวางไว้แล้วลูกสาวจะหยิบไปชิม

กระทั่งกรรยาเสร็จจากหน้าที่เพื่อนเจ้าสาว ก็พบว่าสามีหน้าแดงก่ำพูดลิ้นแข็งฟังแทบไม่เป็นภาษา แม้โกรธที่อีกฝ่ายไม่อาจทำตามสัญญาที่ให้ไว้ เพราะหลายครั้งหลายหนที่เขาให้คำมั่นว่าจะไม่แตะเครื่องดื่มมีเมาก็ไม่อาจทำได้อย่างปากว่า แต่หญิงที่ยึดมั่นในชนบทที่ว่ากรรยาควรเป็นช้างเท้าหลังก็มีอาจตำหนิติเตียนสามีได้ คงทำเพียงนั่งเงียบอย่างไม่พอใจเท่านั้น

และหากรู้ว่าทั้งเธอและเขาจะไม่อาจกลับถึงบ้านได้ในคำคืนนี้ ผู้เป็นภรรยาคงไม่ยินยอมให้สามีที่ยืนกรานเสียงแข็งว่าตนไม่มาเป็นสารทิศโดยเด็ดขาด

เสียงเพลงลูกกรุงดังจากลำโพง ขับกล่อมบรรยากาศทำให้ไม่เจียบเหงาเกินไปนัก เด็กน้อยในอ้อมกอดมารดาหลับตาพริ้มพลางกรนเบาๆ อย่างเหนื่อยอ่อน เพราะวิ่งเล่นซุกซนกับเพื่อนใหม่วัยเดียวกันในงานเลี้ยงจนหมดแรง หญิงวัยกลางคนอุ้มลูกน้อยไว้บนตัก เธอเองก็เหนื่อยล้าจนแทบฝันลืมตาไม่ไหว

เปลือกตาที่กำลังจะปิดลงพลันเปิดขึ้น

เมื่อเห็นรถกำลังจะเสียหลัก เธอก็กรี๊ดร้องเสียงดังลั่น เสียงนั้นกระตุกมโนสำนึกที่กำลังดับของคนที่ขับให้ตื่นขึ้น และภาพที่เห็นเต็มสองตาคือเงาไหววูบของแสงไฟตรงหน้า รถแล่นเบ้ไปเบ้มาราวกับงูเลื้อย เพราะสถิติสัมปัญญะของเขาถูกทำลายด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ถนนที่ทอดยาวเป็นเส้นตรงพลันคดโค้งในจักษุ แสงพราวเลื่อนยิ่งทำให้กระยะไม่ถูก

ที่ตั้งใจจะเหยียบเบรก กลับเหยียบคันเร่ง

ที่ตั้งใจจะประคองพวงมาลัย กลับหักเลี้ยว

โดยไม่ทันได้มองกระจกข้างว่ามีรถแล่นมาทางเลนขวาในระยะกระชั้น เหล็กปะทะเหล็กส่งประกายไฟแปลบปลาน เสียงสนั่นดังกึกก้องกัมปนาท ความเร็วของรถทั้งสองส่งให้แต่ละคันเสียหลักพุ่งไปคนละทิศคนละทางอย่างไม่อาจควบคุม

รถยุโรปของคู่กรณีเคราะห์ดีที่ว่า เหนขึ้นเกาะกลางถนนไปถูกหยุดไว้ด้วยพุ่มไม้ที่ปลูกเป็นแนวยาวจนรถจอดค้างอยู่ตรงนั้น ด้วยเพราะคาดเข็มขัดนิรภัย ประกอบกับถุงลมนิรภัยที่ทำงานทันท่วงที ชายเจ้าของรถจึงมิได้รับบาดเจ็บเท่าใดนัก

ผิดกับคันของไอยวริญญ์

ด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน บิดาจึงมีอาจकुสติ
แก้ปัญหาได้ รถญี่ปุ่นคันเล็กหมุนคว้างเป็นวงไปกลางถนน ก่อนประสาน
เข้ากับรถกระบะที่แล่นมาด้วยความเร็วสูง จนหน้ารถของเด็กหญิงยุบเข้ามา
เกือบถึงห้องโดยสาร

สามีซึ่งไม่คาดเข็มขัดนิรภัยถูกแรงเหวี่ยงกระชากไปกระแทกกระจก
หน้ารถจนกะโหลกศีรษะยุบไปกว่าครึ่ง ฝ่ายภรรยาแม้คาดเข็มขัดด้วยห่วง
ความปลอดภัยของตน แต่แรงกระชากก็ทำให้กระดูกคอเคลื่อน เสียชีวิต
ตามสามีไปไม่ห่างกัน

คงเหลือเพียงเด็กน้อยที่รอดชีวิตอย่างปาฏิหาริย์

แม้มีร่องรอยบาดแผลทั่วทั้งร่าง แต่ไอยวรวิญญูได้รับบาดเจ็บเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเจ้าหน้าที่กู้ภัยยังดซาการถออกมา ก็พบเด็กน้อยร้องไห้จ้า
อย่างหวาดกลัว สภาพของเธอที่ถูกอัดอยู่กับศพบิดามารดาสร้างความสังเวช
ให้ทุกคนที่พบเห็น เจ้าหน้าที่ต้องรีบให้การช่วยเหลือเธอโดยเร็วที่สุด

ไอยวรวิญญูในวัยห้าขวบไม่รู้เลยว่า บิดามารดาที่หลับไปไม่อาจตื่น
ขึ้นมาเล่นกับเธอ ป้อนข้าวป้อนขนม อาบน้ำแต่งตัว เล่นิทาน พาเธอไป
สวนสนุก

และ...บอกรักเธอได้อีกต่อไปแล้ว

เด็กหญิงยังเยาว์วัยเกินกว่าจะยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับ
ตนเองและครอบครัวอย่างกะทันหันได้

เมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา พบว่าตนเองอยู่ที่โรงพยาบาลก็ร้องไห้อย่าง
เสียขวัญ เพราะจดจำประสบการณ์เมื่อครั้งป่วยติดเชื้อไวรัสอาร์เอสวีจน
ปอดบวมได้ ครั้งนั้นยามเจอน้าหม่อ เป็นต้องโดนฉีดยา โดนเจาะเลือด
เข็มแหลมจิ้มเนื้อบางเจ็บไปถึงชั่วหัวใจ

ทั้งเจ็บ...ทั้งกลัว

“พ่อจ๋า แม่จ๋า อยู่ที่ไหน หนูไม่อยากอยู่โรงพยาบาล พ่อมาหาหนู

หน้อย”

‘ศศิประภา’ นางสาวที่รักและเลี้ยงดูไวยวรวิญญ์มาตั้งแต่อ่อนแอแต่อก
กอดหลานสาวไว้นั่น พลังเก็บกลืนก้อนสะอื้นไว้ไม่ให้เด็กหญิงเห็น หญิง
สาวปดว่าพอกับแม่ของเธอไปธุระ ไม่อาจมารับตอนนี้ได้ และสัญญาว่าจะ
อยู่ตรงนี้ไม่ห่างไปไหนให้หลานกลัว

สิ่งที่ทำให้ศศิประภาลำบากใจที่สุดมิใช่การดูแลเด็กวัยห้าขวบ เพราะ
เธอที่เป็นมายาสามีตายไม่มีทายาท รู้สึกรักเอ็นดูไวยวรวิญญ์ดุจลูกตนเอง
อยู่แล้ว ทว่าอนาคตอันใกล้ ยามเด็กหญิงหายดีและได้รับอนุญาตให้ออก
จากโรงพยาบาล เธอยังคิดไม่ตกว่าจะตอบคำถามเรื่องบุญการืออย่างไร จะ
ปกปิดไว้ได้นานแค่ไหน

และเพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำเช่นไร กระทั่งงานศพของพี่สาวและพี่เขย
ศศิประภายังกลั่นใจไม่อาจไปร่วมงาน เพราะต้องอยู่ดูแลหลานสาวที่สภาพ
จิตใจยังไม่เป็นปกติ

กว่าจะกล่อมและปลอบขวัญให้ไวยวรวิญญ์ยอมอยู่กับตนโดยเล็ก
ร้องไห้หาพ่อและแม่ ก็นานร่วมเดือน

บ้านไม้กิ่งปูนสองชั้นตั้งอยู่ในซอยลึกย่านชานเมือง บรรยากาศร่มรื่น
ด้วยแมกไม้ที่สามีปลูกไว้เมื่อครั้งยังมีชีวิต หูกระจงและประตูแฝงก้าน
บดบังแสงแรงของดวงอาทิตย์สร้างความร่มรื่น อีกฝั่งมีพืชสวนครัวที่
หญิงสาวปลูกไว้กินเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย แม่ได้รับเงินก้อนใหญ่เมื่อสามี
ผู้มียศร้อยตรีเสียชีวิตไป แต่ลำพังอาชีพแม่ค้าขายขนมอย่างเธอมีรายได้
ไม่มากนัก หากไม่รู้จักประหยัดอดออมคงลำบากในภายภาคหน้า

คิดถึงสามีก้ออดใจหาใช่ไม่ได้ นายทหารหนุ่มได้รับคำสั่งแต่งตั้ง
โยกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดยะลา อันเป็นหนึ่งในสามจังหวัดชายแดน
ภาคใต้ที่มีเหตุการณ์ก่อการร้ายรุนแรง เมื่อรู้คำสั่ง ศศิประภาใจหล่นวูบไป
กองอยู่แทบเท้า ภาวนาทุกคำเข้าให้สามีปลอดภัย รอจนกว่าจะมีคำสั่งให้
กลับมาอยู่เคียงเธอดังเดิม

แต่คำภวานั้นไม่เป็นผล สามเดือนหลังจากเขาไปปฏิบัติหน้าที่ ทุกสัปดาห์เสนอข่าวที่ผู้ก่อการร้ายวางระเบิดล่อให้ทหารและตำรวจไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ ก่อนระเบิดซ้ำจนทหารเสียชีวิตสามนาย

หนึ่งในนั้นคือสามีของเธอ

เขาเคยพร่ำบอกว่าอยากมีลูก แต่เพราะอาชีพทหารที่ต้องปกปักรักษาแผ่นดิน ทำให้ไม่ค่อยได้กลับบ้านเท่าใดนัก แม้ศศิประภาจะชินกับการอยู่คนเดียว แต่การจากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับทิ้งความเศร้าโศกเอาไว้ในทุกอณูของบ้านหลังนี้

หากมีเด็กตัวเล็กสักคนวิ่งเล่นซุกซนคงพอคลายเหงาได้บ้าง

และบัดนี้ ไอยวรวิญญ์คือสิ่งที่จะมาเติมเต็มบ้านเธอให้สมบูรณ์พร้อมดังที่เคยวาดฝันไว้ ศศิประภาซึ่งครองตัวเป็นโสดมาจนอายุย่างเข้าเลขสาม จึงตั้งปณิธานไว้กับตนเองว่า จะรักและดูแลหลานสาวคนนี้ให้ดีเหมือนเป็นลูกแท้ๆ ของตน

เพราะสนิทกับหลานสาวเป็นทุนเดิม ช่วยพี่สาวเลี้ยงมาตั้งแต่แรกคลอด ไอยวรวิญญ์เองก็รักและติดน้ำสาวอยู่ไม่น้อย เพราะเป็นฝ่ายตามใจเธอมากกว่าบิดามารดาที่เลี้ยงดูอย่างเข้มงวด เมื่อร้องอยากได้อะไร หากมีสิ่งที่คุณคิดว่ามีสารประโยชน์ ดังเช่นของเล่นหรือตุ๊กตา ก็มีเพียงนำคนนี่ที่ซื้อมาให้ทันทีจนถูกพี่สาวปรามอยู่บ่อยครั้ง

เมื่อผ่านพ้นเหตุการณ์โศกสลดนี้มาชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไอยวรวิญญ์จึงคุ้นชินและอยู่บ้านน้ำสาวโดยไม่รู้สึกขัดเขินหรือแปลกที่แปลกทาง

“โตขึ้นหนูอยากเป็นหมอ”

เมื่อถูกถามว่าอยากทำอาชีพอะไรในอนาคต เด็กหญิงตอบเพียงประโยคเดียวเสมอ เพราะแม้ทุกครั้งที่ไปโรงพยาบาล เธอจะเช็ดขยาดและไม่อยากเจอหน้าหมอด้วยกลัวถูกฉีดยา แต่เมื่อได้เรียนรู้ว่าหมอก็คืออาชีพที่ช่วยเหลือผู้คนที่เจ็บป่วยทุกข์ทรมานให้หายดี ความประทับใจจึงฝังติดตรึงอยู่ในห้วงคำนึงจนสร้างแรงบันดาลใจให้เธอมุ่งมั่นอยากไปให้ถึงเป้าหมายที่

ฝันไว้

และเมื่ออาชีพขายขนมไทยของศศิประภาจะมีรายได้ไม่มากเทียบเทียมพี่สาวและพี่เขยที่ประกอบกิจการอยู่ช่อมรณนต์ แต่หญิงสาวก็ไม่ยอมให้หลานด้อยกว่าเด็กคนอื่นเรื่องการศึกษาเล่าเรียนโดยเด็ดขาด

ศศิประภาส่งเสริมให้ไอลยวิญญูเรียนหนังสือตั้งแต่ชั้นอนุบาลในโรงเรียนเอกชนโรงเรียนเดิมที่เด็กหญิงเรียนอยู่ ด้วยความเป็นเด็กหัวดี สอบได้ที่หนึ่งในทุกภาคการศึกษา จึงสามารถสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลชื่อดังในระดับมัธยม และสอบติดคณะแพทยศาสตร์ในมหาวิทยาลัยอันดับต้นของประเทศได้

ศศิประภาภูมิใจในตัวหลานสาวจนน้ำตาปริ่มเมื่อไอลยวิญญูเดินมาบอกว่าตนกำลังจะเป็นนักศึกษาแพทย์

แต่คนเป็นหลานกลับตระหนกตกใจเสียยิ่งกว่า เมื่อรู้ความจริงจากปากนำสาวว่า เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ส่งเสียให้เธอเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายต่างๆ ตั้งแต่เล็กจนโต ล้วนเป็นเงินของ ‘นายแพทย์สมเกียรติ’

คู่กรณีในอุบัติเหตุที่พรากชีวิตพ่อและแม่ของเธอไป

คืนนั้นสมเกียรติรีบเร่งเดินทางไปยังจังหวัดกาญจนบุรี

เขาขับรถออกจากบ้านเวลาสองทุ่มพอดีตั้งใจให้ถึงจังหวัดปลายทางก่อนเที่ยงคืน เพื่อพักผ่อนในโรงแรมที่จองไว้ พรุ่งนี้เขาต้องเข้าร่วมการสัมมนาทางวิชาการพยาธิวิทยาตอนแปดโมงเช้า แม้ปกติจะพักผ่อนไม่เป็นเวลา แต่หมอนิติเวชไม่ยักนั่งหลับในห้องประชุม

และเพราะความรีบ เขาจึงขับรถเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดในเลนขวาสุด

รถคันที่แล่นอยู่เลนกลางจู่ๆ ก็หักเลี้ยวตัดหน้า สมเกียรติไม่อาจหยุดรถได้ทันเวลาที่ แม้กระriebเบรกเต็มแรง แต่ความเร็วก็ทำให้รถของเขาพุ่งชนรถคู่กรณีจนตนเองประสบอุบัติเหตุรถพลิกขึ้นไประยุดอยู่บนเกาะ

กลางถนน

เท้าข้างหนึ่งก้าวเหยียบลงไปในสัมปรายภาพ ทว่าอีกข้างยังยืนเอาไว้
ได้ทันจนสมเกียรติรอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิด

เปิดประตูรถลงไปหมายเอาเรื่องคู่กรณี ใจกลับหายวับเมื่อเห็น
สภาพรถญี่ปุ่นคันเล็กที่หน้ารถบูบี้ เศษชิ้นส่วนของรถแตกหักเสียหาย
กระจัดกระจายเต็มถนน เนื่องจากเสียหลักพุ่งชนกับรถกระบะที่เล่นอยู่อีก
เลน ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าคนในรถหากไม่บาดเจ็บสาหัสก็คงถึงแก่ชีวิต เขารีบ
โทรศัพท์แจ้งตำรวจ และพยายามหาทางช่วยเหลือคนเจ็บ แต่สภาพรถที่ถูก
อัดจนด้านหน้ายุบมาเกือบถึงห้องโดยสาร ลำพังเพียงสองมือไม่อาจจ้งเปิด
ประตูเหล็กที่บู้บิตเพื่อเปิดทางช่วยเหลือผู้ติดอยู่ภายในรถได้

รอดด้วยใจกระวนกระวาย รถราที่เล่นผ่านไม่มีสักคันคิดจะจอด
ลงมาช่วยเหลือ เวลาที่ผ่านไปแต่ละนาทีเสมือนหัวใจถูกบีบรัดจนอัดอัด
มากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งตนเป็นหมอ มีคนกำลังจะตายต่อหน้า ความรู้สึกผิดบาป
ยิ่งเกาะกุมจิตใจจนหยาดน้ำเอ่อล้นขอบตา

เวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่อาจนับ กระทั่งได้ยินเสียงไซเรน ใจก็ขึ้น
ขึ้นมาเปละหนึ่ง เจ้าหน้าที่ระดมสรรพกำลังช่วยเหลือคนเจ็บมือเป็นระวง
เขาก็ไม่นิ่งเฉย พยายามช่วยเหลือในส่วนที่ตัวเองทำได้อย่างเต็มที่

และสายตาดำล้นสกับดวงตาคู่หนึ่งที่เปี่ยมด้วยความหวาดกลัว เด็ก
ตัวเล็กที่ถูกอุ้มออกมาจากรถร้องไห้จ้าด้วยความเสียขวัญ เสียงร้องนั้นดัง
เขย่าโสตประสาทให้เขาแทบลืมหึ้งยืน เมื่อเห็นว่าชายหญิงที่นำจะเป็นบิดา
มารดาของเด็กคนนั้นเสียชีวิตคาที่จากอุบัติเหตุครั้งนี้

ราวมีก้อนหินมาถ่วงให้จิตใจหนักอึ้ง เด็กน้อยต้องกำพรวดเพราะ
อุบัติเหตุที่เขามีส่วนก่อ หากขับรถช้ากว่านี้สักนิด คงพอบรรเทาไม่ให้เกิดเหตุ
ร้ายแรงเช่นนี้

สมเกียรติถูกดำเนินคดีในข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่น
ถึงแก่ความตาย แต่เมื่อผลชันสูตรออกมาว่าชายคนขับรถคู่กรณีมีปริมาณ

แอลกอฮอล์ในเลือดสูงเกินค่าที่กฎหมายกำหนด ก็พอเป็นเหตุบรรเทาโทษให้เขาไม่ต้องติดคุกติดตะราง

ชายหนุ่มรอดคุก แต่ความรู้สึกผิดก็ยังทรมานหัวใจ เขาไปเคารพศพผู้เสียชีวิต แม้ญาติพี่น้องผู้ตายจะรู้ว่าเขาคือคู่กรณี แต่ทุกคนรู้ว่าญาติของตนเป็นฝ่ายผิดเพราะเมาแล้วขับ จึงไม่มีใครคิดกล่าวโทษหรือรังเกียจสมเกียรติ กลับซาบซึ้งในน้ำใจที่เขาอุตส่าห์มาช่วยงานศพเสียด้วยซ้ำ

หมอหนุ่มไม่พบเด็กหญิงคนนั้น

เขาสอบถามเพื่อตามหา และอยากขอโทษในสิ่งที่เกิดขึ้น จนได้รู้ว่าตอนนี้เด็กหญิงอยู่ในความดูแลของนางสาว วันรุ่งขึ้นเขาจึงรีบเดินทางไปยังบ้านตามที่ได้ข้อมูลมา

กลิ่นหอมของจำปีไชยมาเมื่อเดินถึงริมรั้ว ใจเต้นไม่เป็นลำดับเมื่อรู้ว่าต้องเผชิญหน้ากับชีวิตที่ถูกพรากพ่อและแม่ด้วยน้ำมือของตน สมเกียรติมองผ่านช่องว่างของรั้ว เห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งทำขนมอยู่หน้าบ้าน โดยมีเด็กหญิงคนนั้นนอนหลับอยู่ข้างกัน

แก้มνωลยังมีคราบน้ำตา...

เขาไม่กล้ากดกริ่ง จึงส่งเสียงเรียกเบาๆ พอให้คนที่นั่งอยู่ได้ยิน เมื่อศศิประภาเห็นคนแปลกหน้ามาด้อมๆ มองๆ อยู่หน้าบ้าน จึงลุกเดินไปหาอย่างสันทัด เพราะไม่รู้จุดประสงค์การมาของชายคนนี้

“สะ...สวัสดีครับ ผมชื่อสมเกียรติ เป็น...คนที่ขับรถชนกับพี่สาวคุณ”

ศศิประภาตัวชา มองผ่านช่องว่างของรั้วเห็นประกายตาเศร้าหม่น หญิงสาวรับรู้สาเหตุที่แท้จริงของอุบัติเหตุอยู่แก่ใจ ประกอบกับเป็นคนมีเหตุผล มองโลกตามสัจธรรมชีวิต มิใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นอันใด จึงเลื่อนเปิดประตูพาลงกล่าวเสียงเบาด้วยกลัวหลานจะตื่น

“เชิญค่ะ”

เขาเดินเข้าบ้านมาตามคำเชิญ ร่างเล็กติดจุ่มไหล่เวลาเดินคล้ายคนไม่มั่นใจของสมเกียรติทำให้ดูไม่มีสง่าราศี หากมิได้เห็นยามอยู่ในชุดกาวน์

คงไม่มีใครคิดว่าชายผู้นี้มีคำแนะนำชื่อว่านายแพทย์

เห็นแววตาที่เหลือบมองหลานสาวบ่อยครั้ง ศศิประภาจึงล่วงรู้ความรู้สึก เธอเชิญแขกนั่งที่เก้าอี้ข้างบ้าน ในตำแหน่งที่พอเหลือบแลเห็นได้ว่าหลานสาวตื่นหรือไม่

“มีธุระอะไรคะ”

มีใช้คำก่อน เป็นเพียงการถามจุดประสงค์ของแขกไม่ได้รับเชิญอย่างตรงไปตรงมา

“ผม...รู้สึกผิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และสงสารเด็กคนนั้นที่ต้องกำพร้าพ่อแม่”

“ไม่ใช่ความผิดของคุณหรอกค่ะ ทางฉันเองต่างหากที่ต้องขอโทษคุณที่เป็นต้นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุครั้งนี้”

สมเกียรติส่ายหน้า “แต่ถึงอย่างไรผมก็มีส่วนก่อให้เกิดเหตุร้ายด้วย ผมไม่มีคำใดจะพูดได้มากไปกว่า...ขอโทษครับ”

เขาค้อมศีรษะให้คนอายุน้อยกว่า ศศิประภาสัมผัสได้ถึงความจริงใจ จึงรู้สึกซาบซึ้งใจในสิ่งที่ชายตรงหน้ากระทำ

ลมเย็นพัดมาอบหนึ่ง กลิ่นจำปีไซยเตะจมูก สมเกียรติสูดลมหายใจเข้าปอดลึกอย่างตัดสินใจ มองศศิประภาด้วยแวตามุ่งมั่นก่อนพูดสิ่งที่คิดมาทั้งคืน

“ผมอยากชดเชยความผิด โปรดให้ผมได้ดูแลเด็กคนนั้นจนกว่าเธอจะสำเร็จการศึกษาในระดับสูงที่สุดที่เธอทำได้ด้วยเถิดครับ”

หญิงสาวเลิกคิ้ว เธอไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูด

“เอ่อ...ผมหมายถึง ขอให้ผมได้ส่งเสียค่ากินค่าอยู่ ค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายอื่นทั้งหมดของเด็กคนนี้ จนกว่าเธอจะเรียนจบและมีงานทำด้วยเถิดครับ”

เมื่อเข้าใจความหมาย ศศิประภาจึงขึงตามองชายหนุ่มอย่างไม่สบอารมณ์ก่อนกล่าวเสียงแข็ง

“หลานคนเดียวฉันเลี้ยงได้ ไม่จำเป็นต้องรบกวนคุณหรอกค่ะ”

สมเกียรติหน้าเสีย เขาพูดล่อลวงจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“ชะ...ขอโทษครับ ผมไม่ได้มีเจตนาไม่ดีหรือคิดดูถูกคุณเลย ผมแค่คิดว่าเด็กคนนี้ต้องเสียพ่อแม่ไปโดยมีผมเป็นหนึ่งในต้นเหตุ หากพ่อแม่ของเธออยู่คงดูแลเธอได้อย่างดีที่สุด ผมจึงอยากรับผิดชอบแทนในส่วนนั้น หากผมไม่ได้ทำอย่างที่ตั้งใจ คงรู้สึกผิดไปตลอดชีวิตครับ”

เมื่อได้รับฟังคำยืนยันที่ไม่มีเจตนาอื่นใดแอบแฝง นอกจากปรารถนาตามที่กล่าวมาจริงๆ ศศิประภาจึงลดทอนที่มั่นตึงลง พลังมองไหลลื่นของคนตรงหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย

ไม่มีคำพูดใดเปล่งออกมาครู่หนึ่ง คงได้ยินเพียงเสียงใบไม้เสียดสีดังแกรกรากระคนเสียงนกกรั้ว แดดซ้ำแรกผ่านช่องว่างของหมู่เมฆลงมาจนอากาศร้อนอ้าว เหงื่อที่ผุดพรายบนใบหน้าของสมเกียรติยิ่งทำให้ชายหนุ่มดูน่าสงสารในสายตาหญิงเจ้าของบ้านเป็นทบวิ

“ถ้าอย่างนั้น...ก็ได้ค่ะ แต่ฉันขอรับเพียงค่าเล่าเรียนของหลานเท่านั้นนะค่ะ ค่าใช้จ่ายอื่นฉันมีปัญญาหาได้ คงไม่ต้องรบกวนคุณทุกอย่าง”

เพียงเท่านี้ ชายที่ตีสีหน้าเคร่งเครียดเกมหัววิตกก็มีรอยยิ้มขึ้นมาได้บ้าง ปรากฏการณ์แรกถูกทำลายลงแล้ว แม้ตอนนี้หญิงสาวจะยังไม่รับเงินทองทั้งหมดตามที่เขาเสนอให้ แต่ต่อไปเขาจะหาทางหยิบยื่นค่าชดเชยจากความผิดให้ครบถ้วนตามที่ตั้งใจไว้ให้จงได้

“แล้วฉันจะบอกหลานให้ว่าคุณเป็นคนช่วยเหลือเธอ”

“ไม่ต้องครับ! ผมไม่ต้องการให้เธอรู้ ตอนนี้เด็กคนนั้นยังไม่รู้ประสา แต่หากเธอโตขึ้นและรู้ว่าคนที่ดูแลเธอคือคนที่ทำให้พ่อแม่ของเธอตาย ผมคง...”

ได้ยินเช่นนี้ แม่ล้งเลใจ แต่ศศิประภาก็ก้มทำตามคำร้องขอของสมเกียรติ หมอหนุ่มยื่นซองที่บรรจุเงินจำนวนมากพอให้เธอใช้เป็นค่าเทอมส่วนที่เกินมาอีกมากโขเมื่ออยากกิน แต่เขาก็จากไปเสียแล้วโดยไม่ทิ้งข้อมูล

ติดต่อกันได้เลย ศศิประภาจึงจนปัญญา และเก็บเงินส่วนนี้ไว้เพื่อรอพบเขาในครั้งหน้า จะได้คืนไปเสีย

แต่สมเกียรติกลับไม่เคยปรากฏตัวที่บ้านหลังนี้อีก เขาใช้วิธีฝากคนนำซองเงินมาให้ทุกเดือน ศศิประภาซึ่งประสงค์จะคืนเงินส่วนเกินให้คนแปลกหน้าที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเป็นคนส่งเอกสาร ก็ได้รับคำปฏิเสธว่าไม่รู้จักคนว่าจ้าง เพียงแค่รับเงินเพื่อแลกกับการนำของมาส่งให้เท่านั้น

ศศิประภาจึงจนปัญญา และเก็บเงินส่วนเกินไว้ เพื่อหวังว่าสักวันหนึ่งจะได้คืนให้หมอสมเกียรติ

ไอลยวิญญ์เป็นเด็กหัวดี ฉลาดกว่าเด็กในวัยเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด เธอสอบได้ที่หนึ่งในทุกภาคการศึกษา รวมถึงเป็นตัวแทนร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น การถือพานในพิธีไหว้ครู การประกวดนางนพมาศ เซียร์ลีดเดอร์ ดรัม-เมเยอร์ เด็กหญิงควบทุกตำแหน่ง จนครูทุกคนเอ่ยปากชมว่าเป็นเด็กเรียนดี กิจกรรมเด่น

เมื่อรู้ความ เด็กหญิงก็ตระหนักถึงความจริงว่าตนไม่มีพ่อแม่เหมือนเด็กคนอื่น หากเป็นเด็กวัยนี้ทั่วไปคงรู้สึกขาดและอาจเป็นเหตุให้พาตัวเองไปสู่หนทางที่ไม่ดี แต่ไอลยวิญญ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น ด้วยความรักที่ได้รับจากนางสาว ประกอบกับเป็นเด็กคิดดี จึงทำให้เธอไม่รู้สึกขาดหรือมีปมด้อย

กระทั่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐบาลเบอร์ตันของประเทศในคณะแพทยศาสตร์ได้ ศศิประภาประหม่นแล้วว่าหลานสาวเป็นคนมีเหตุผล อยู่ในวัยที่พร้อมจะยอมรับเรื่องจริงที่ปกปิดไว้แสนนาน เธอจึงตัดสินใจบอกความจริงทั้งหมด

“อุบัติเหตุในตอนนั้นที่หนูรอดชีวิตได้อย่างปาฏิหาริย์ รถที่พ่อหนูขับชน เจ้าของรถเป็นหมอ ชื่อนายแพทย์สมเกียรติ”

ไอลยวิญญ์ไม่เข้าใจสาเหตุว่าทำไมจู่ๆ นางสาวถึงพูดเรื่องในอดีตขึ้นมา พูดในวันที่เธอนำข่าวดีเรื่องการเป็นว่าที่นักศึกษามหาวิทยาลัยมาบอก

“น้ำปลาวายังไงนะคะ”

“หมอสมเกียรติ คุณกรณีในอุบัติเหตุของพ่อแม่หนู เป็นคนรับผิดชอบดูแลค่าใช้จ่ายต่างๆ ทั้งค่ากินค่าอยู่และค่าเล่าเรียน ตั้งแต่หนูอายุห้าขวบจนถึงตอนนี้”

เด็กสาวอ้าปากค้าง รวบรวมความรู้สึกที่ปลายคาง เธอมีงงสับสนไม่รู้จะทำอารมณ์เช่นไรดี ได้แต่ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น

“คุณหมอเขารู้สึกผิดที่ทำให้พ่อกับแม่ของหนูตาย จึงขอชดใช้ด้วยการส่งเสียเลี้ยงดูหนูจนเรียนจบ น้ำไม่กล้าบอกเพราะหนูยังเด็กอยู่ แต่วันนี้น้ำเชื่อว่าหนูมีเหตุผลมากพอที่จะแยกแยะได้ จึงไม่ยากปิดเรื่องนี้อีกต่อไป”

หญิงวัยกลางคนลู่ศีรษะหลานสาวอย่างรักใคร่ “หนูโกรธหมอสมเกียรติไหมลูก”

ไอยวริญญ์เงียบไปพักหนึ่งก่อนส่ายหน้า “ไม่โกรธค่ะ”

คิดไม่ผิดจริงๆ...ศศิประภาี่ยมอย่างภูมิใจในตัวหลานสาว แม้ไม่ได้มีเวลาอบรมสั่งสอนอย่างเต็มที่ เพราะอาชีพหลักของเธอทำให้ต้องตื่นตั้งแต่ห้าโมงเช้าไปซื้อวัตถุดิบที่ตลาด กว่าจะกลับมาลงมือทำขนมหลากหลายชนิดจนเสร็จ หลานสาวก็ไปโรงเรียนเสียแล้ว ช่วงกลางวันขายขนมอยู่ที่ตลาดจนถึงหัวค่ำ กลับบ้านก็เหน็ดเหนื่อย ได้พูดคุยกับไอยวริญญ์เพียงไม่กี่คำก็ต้องรีบนอน เป็นเช่นนี้ทุกวันไม่เคยเปลี่ยน

นับตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ ไอยวริญญ์ก็กลายเป็นเด็กพูดน้อย สีหน้าหนึ่งคล้ายไร้อารมณ์ ศศิประภาแทบไม่เคยเห็นหลานสาวหัวเราะเสียงดังยามดูละครหรือภาพยนตร์ตลก คงทำเพียงยิ้มน้อยๆ ให้พอรู้ว่ายังมีอารมณ์ร่วมหรือยามเผชิญเหตุการณ์เศร้าสลดก็ไม่มีน้ำตาแม้สักหยด มีเพียงประกายหม่นในแวตาท่านั้น

เมื่อศศิประภาบอกเรื่องที่ปกปิดมาแสนนาน จึงรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

แต่สำหรับคนเป็นหลาน
ภูเขายังคงตั้งตระหง่านอยู่นอก ไม่มีที่ท่าจะถูกยกออกไปได้โดยง่าย
เพราะความลับเรื่องพลังพิเศษ ‘การไต่ยืนเสี่ยงจากศพ’ เป็นเรื่องที่ยากจะบอกให้ใครเชื่อ กระทั่งญาติที่เลี้ยงดูเธอมาอย่างศศิประภาก็ตาม

< เนิร์สไม่เนิร์ด

Kaekiki เชิญ Jom Angel เข้าร่วมกลุ่ม

Jom Angel เข้าร่วมกลุ่ม

Kaekiki ยินดีต้อนรับน้องจอมเข้าสู่กลุ่มลับที่เอาไว้สำหรับเมาท์มอย
หอยโข่งเฉพาะเรื่องแซ่ๆ ในโรงพยาบาลนี้

Kaekiki ทุกโคนนน น้องจอมเพิ่งมาทำงานแผนกศัลย์ทั่วไปควบศัลย์
กระดูก อย่าเพิ่งไว้วางใจให้น้องตกใจล่ะ

Jongkol อ้อ น้องที่ใส่แว่นตัวเล็กๆ ไซ่มะ เพิ่งเห็นเมื่อเช้า ยังคุยกับพี่นุ้ม
อยู่เลยว่ำน่ารักดี พี่ชื่อจบนะ

Boom Valentine สวัสดิ์ค่น้องจอม พี่นุ้มนะคะ อายุมากที่สุดแต่หน้าอ่อน
ที่สุดในนี้แล้วคะ ยินดีที่ได้รู้จัก

Kaekiki แนะนำตัวอย่างเป็นทางการอีกที พี่เก้นะคะ ยินดีที่ได้รู้จัก

Jom Angel สวัสดิ์ค่น้องพี่ๆ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ

๒

เสียงจากศพ

“ลูกจ๋า แม่รักลูกมากนะ”

“คลาริ พ่อรักหนู พ่อยังไม่อยากจากหนูไปเลย”

สองประโยคดังก้องในโสต ข้าไปซั้มาราวเครื่องเล่นเพลงเปิดวนเอาไว้อย่างนั้น แม่ผู้พูดจะนอนแน่นิ่ง ริมฝีปากไม่เผยออ้าแม่สักกระพิก แต่เด็กน้อยที่ร้องไห้จ้ออย่างเสียขวัญเพราะสะดุ้งตื่นตกใจเมื่อรถที่นั่งมาถูกชนดังโครม ยังคงได้ยินเสียงพ่อและแม่พูดกับตนไม่ขาดปาก

“พ่อจ๋า แม่จ๋า”

เรียกสุดเสียงจนคอแหบแห้ง มือเล็กเขย่าร่างมารดาที่นั่งคอพับผิดธรรมชาติ ด้วยไรรู้เพียงสาสิ่งไม่รู้เลยว่าบัดนี้บุพการีจากตนไปอย่างไม่มีวันหวนกลับแล้ว

แต่ยังคงได้ยินพ่อกับแม่พูดอยู่...

เด็กหญิงวัยห้าขวบไม่รู้ว่าเสียงที่เธอได้ยิน คือปรารถนาสุดท้ายที่ติดค้างอยู่ในจิตใจของพ่อและแม่ ก่อนหน้านั้นเธอเป็นเพียงเด็กธรรมดา ไม่ได้มีพรสวรรค์หรือพลังพิเศษเหนือธรรมชาติใด แต่เพราะทำข้างหนึ่งเหยียบ

ย่างเข้าสู่ปรโลก เมื่อหวนกลับคืนมาได้ พลังบางอย่างจึงตื่นขึ้น

คงเป็นการดีกว่านี้ หากพลังเหนือธรรมชาติที่เธอได้รับพลังข้ามผ่านความตายมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ จะมีใช้พลังการได้ยินเสียงจากคนตาย!

หนึ่งประโยคที่ติดค้างในจิตใจของผู้ตาย แรงปรารถนาอันลึกซึ้งที่แม่ว่าความตายจะพรากวิญญาณไปจากร่าง แต่ปรารถนานั้นยังคงฝังแน่นอยู่ในหัวใจ หากเป็นปกติ คงไม่มีใครล่วงรู้ถึงถ้อยคำนี้ แต่ราวสวรรค์เล่นตลก พลังอันน่าสะพรึงกลัวกลับมาอยู่ในร่างเด็กไร้เดียงสา

ไอยวริญญ์ไม่เคยล่วงรู้เลยว่าตนมีความสามารถพิเศษ กระทั่งวันหนึ่งในวัยประถมห้า เด็กหญิงต้องตามศศิประภาไปงานศพเพื่อน ทันทีก้าวเท้าเข้าศาลาจัดงาน เสียงตะคอกก็ดังเสียดไส้จนเธอสะดุ้งเฮือก

“กูไม่ยอมให้มึงเอาเงินทองของกูไปเสวยสุขกับซู้อย่างอี้อ้อมหรอก!”

เด็กหญิงหันรีหันขวาง ในงานมีผู้คนมากมาย แต่งกายด้วยชุดดำ สนิทสร้างบรรยากาศเศร้าหม่น สีหน้าแต่ละคนอมทุกข์ มีเสียงพุดคุยเบาๆ แต่ไม่มีใครสักคนมีที่ท้าวจะเป็นคนตะโกนประโยคที่ได้ยินเลย

เงิบไปครู่หนึ่ง ประโยคนั้นก็ดังอีกครา ซ้ำยังดังเสียงจนเด็กหญิงปวดหู ต้องเอามือป้องหูและเอ่ยปากถามน้ำสาว

“น้ำปลาอะ อ้อมคือใคร แล้วซู้แปลว่าอะไรหรอคะ”

เพียงจบประโยค สามิผู้ตายซึ่งยืนรับแขกอยู่ใกล้กันนั้นพลันสะดุ้งเฮือก มองเด็กน้อยด้วยแววตาประหลาดใจ

ใช่เพียงเขาเท่านั้น หญิงผมยาวย่อมผมสีน้ำตาลแดงในชุดกางเกงหนังสีดำตรูกับเสื้อแขนกุดสีเดียวกัน ตวัดดวงตาเฉียวจ้องมองไอยวริญญ์อย่างตระหนก

ศศิประภาจำอยู่แล้วว่าเพื่อนของตนโดนสามิสวมเขา คนที่ลอบเป็นซู้ก็คือเพื่อนในกลุ่มที่ชื่ออ้อมคนนี้ เพราะตนเป็นที่ระบายนทุกซ์ของเพื่อนเสมอมา

น้ำสาวรีบเอามือปิดปากหลานเพื่อมิให้เด็กหญิงพูดต่อ

“พนมมือเถอะลูก พระจะสวดแล้ว”

ไม่อาจถามเหตุผลแห่งคำถามของไอยวริญญ์ได้ ศศิประภาเพียงเก็บความสงสัยไว้จนกระทั่งงานเลิก เพื่อนทุกคนในกลุ่มต่างมองหึงซื่ออ้อมคนที่เคยสนิทสนม แต่บัดนี้กลับเปรียบเสมือนอสรพิษที่แว้งกัดจนเพื่อนของเธอโศกเศร้าเสียใจขาดสติ เดินข้ามถนนโดยไม่ระวัง ถูกรถชนเสียชีวิต

หลังเลิกงาน ในรถอีโคคาร์คันเล็กของศศิประภา เธอถามหลานสาวด้วยความสงสัย

“ทำไมหนูถึงถามน้าว่าซู้แปลว่าอะไร แล้วหนูรู้จักคนซื่ออ้อมได้ยังไงลูก”

เด็กน้อยมองตาแป๋ว “หนูได้ยินคนพูดค่ะ”

คนเป็นน้าไม่คิดหรอกว่า เสียงที่ไอยวริญญ์ได้ยินจะเป็นเสียงของคนทีนอนอยู่ในโลงศพ คงคิดเพียงว่าหลานสาวอาจได้ยินใครสักคนในงานพูดคุยเรื่องต้องห้ามนี้แล้วนำมาเป็นคำถาม

“อ้อ งั้นไม่ต้องสนใจหรอก เป็นคำที่ผู้ใหญ่เขาพูดกัน เดี่ยวโตขึ้นแล้วน่าจะบอกความหมายของคำนี้ให้นะ หลับเถอะลูก”

กว่าพิธีศพจะเสร็จสิ้น ศศิประภายังต้องอยู่ช่วยงานจนเลิกก็ปาเข้าไปเกือบสี่ทุ่ม เป็นเวลาที่ไอยวริญญ์ควรนอนหลับพักผ่อนแล้ว

เด็กหญิงพยักหน้า ก่อนป็นไปนั่งเบาะหลังแล้วนอนเหยียดยาว เข้าสู่ห้วงนิทรอย่างง่ายดาย

นั่นคือครั้งที่สองที่พลังพิเศษของไอยวริญญ์ทำงาน แต่เด็กน้อยอ่อนเดียงสาเกินกว่าจะรู้ว่า นี่คือพรสวรรค์จากพระเจ้าที่บันดาลให้เธอต้องประสบพบพานกับอันตรายร้ายแรงถึงชีวิตในอีกกว่ายี่สิบปีให้หลัง

อเมริกาโนร้อนในในแก้วกระเบื้องสีมุกยังคงส่งควันกรุ่น กลิ่นแรงปลุกสมองให้ตื่นเต็มที่ หมอนิติเวชสาวติดกาแฟเสียจนวันหนึ่งต้องดื่มมากกว่า

สี่แก้ว หากไม่ได้ดื่มจะปวดหัวตบๆ ราวฤกษ์คิมหนีบศีรษะ

“อามีธุระช่วงบ่าย ฝากเคลสที่ค้างอยู่ให้เสร็จวันนี้ได้ไหม”

หญิงสาวพยักหน้า งานนิติเวชในโรงพยาบาลเลศิวิชาญเวชไม่หนักหนาเท่าโรงพยาบาลรัฐที่เธอประจำอยู่ หน้าที่หลักคือระบุสาเหตุการเสียชีวิตของคนไข้ในโรงพยาบาล และจัดทำเอกสารการตายให้ญาติเพื่อนำไปขอใบมรณบัตรเท่านั้น

สมเกียรติลุกขึ้นพร้อมอดีตลูกศิษย์ซึ่งบัดนี้กลายมาเป็นลูกน้องเวลาสายเช่นนี้โรงพยาบาลเลศิวิชาญเวชยังพลุกพล่านไปด้วยผู้คนไม่แพ้โรงพยาบาลรัฐ เพราะคนที่มิอันจะกินมิพึงใจในระบบการให้บริการที่ต้องรอคิวนานเนิ่นเป็นค่อนวัน จึงหันมาเข้าโรงพยาบาลเอกชนที่แม่ค้าใช้จ่ายสูงกว่า แต่ก็แลกกับความสะดวกสบายในการบริการมากขึ้น

แผนกนิติเวชตั้งอยู่ชั้นสามจากทั้งหมดสิบชั้นของอาคารเอ โรงพยาบาลขนาดกลางแห่งนี้มีพื้นที่หกไร่ ประกอบด้วยสองอาคาร และอาคารจอดรถห้าชั้นอีกหนึ่งอาคาร และเพราะห้องทำงานอยู่เพียงชั้นสาม โอฬาริณญ์จึงเลือกเดินขึ้นบันไดแทนที่จะใช้ลิฟต์ อย่างน้อยก็เป็นการออกกำลังกายมิให้ร่างกายที่ไม่ค่อยได้ออกแรงอ่อนเปลี้ยเกินไป

สมเกียรติเดินแยกไปทางด้านหน้าอาคาร หั้วหน้าแผนกนิติเวชหากไม่เข้าประชุมก็พักผ่อนในห้องพักแพทย์ รอเวลาเซ็นเอกสารที่มีได้มีมากมายเท่าใดนัก เว้นแต่เมื่อต้องทำงานในตำแหน่งงานประจำที่โรงพยาบาลธำรงเวช จึงจะมีภารกิจหน้าที่มากมายดังเช่นการผ่าพิสูจน์ศพ หรือการออกไปตรวจพิสูจน์ทางนิติเวชยังสถานที่เกิดเหตุเช่นเดียวกับหมอคนอื่น

ด้วยปริมาณงานของโอฬาริณญ์ที่เยอะขนาดนี้ ประกอบกับยังต้องช่วยนำสาวทานหมอันเป็นหน้าที่ประจำ ที่แม้นคนเป็นน้ำจะเอ่ยปากบอกว่าไม่เป็นไร แต่หญิงสาวก็ทำด้วยความเต็มใจจนถึงทุกวันนี้ จึงมีเวลาพักผ่อนเพียงวันละไม่กี่ชั่วโมง ส่งผลให้ชอบตาดำคล้ำจนใบหน้าขาวซีดยิ่งทรุดโทรมอย่างว่าแต่โยกแบ่งรองพื้นกลบรอยคล้ำนั้นเลย กระทั่งลิปสติกยัง

แทบไม่เคยสัมผัสโดนริมฝีปาก คำเปรียบเปรยว่า ‘หน้าสด’ นั้นใช้เรียกใบหน้าของไอยวริญญ์ได้อย่างแท้จริง

ซึ่งในสายตาผู้อื่น หน้าสดก็มีความหมายใกล้เคียงกับหน้าศพ...

เธอเดินขึ้นบันไดถึงชั้นสอง พลันต้องหยุดก้าวเมื่อได้ยินเสียงเจี๊วจ้าวดังจากด้านบน ตามด้วยเสียงดูกรมของผู้หญิง

“อย่าวิ่งสิน้องแม็ค เตี่ยตกบันได”

ไม่ต้องแหงนหน้าขึ้นไปมองก็พอดูคาตเดาได้ว่า คงมีเด็กน้อยวิ่งเล่นซุกซนจนคนเป็นแม่ตามจับไม่ทัน

“น้องแม็ค ว้าย!”

เสียงหวีดร้องดังลั่น ไอยวริญญ์เบิกตาโพลง ภาพในคลองสายตาคือร่างเล็กของเด็กชายที่ลอยลือลงมาจากบันไดด้านบน เพราะเสียหลักวิ่งล้มจนพลัดตกบันได

แม้สมองจะสั่งการให้เธอยื่นมือไปคว้าเพื่อรองรับร่างนั้นมีให้ตกกระแทกพื้นแข็งชาหัก แต่กลับทำได้เพียงคิด เพราะยามเกิดเหตุฉุกเฉินร่างกายไม่อาจขยับได้ตั้งใจนึก

คงทำเพียงเหลือบแลเงาไหววูบที่เคลื่อนผ่านด้านข้างไปเท่านั้น

ชายร่างสูงในชุดเสื้อยืดคอปกลีขาว กางเกงยีนขากระบอกรัดให้เห็นท่อนขาหนาหนั้น วิ่งปราดขึ้นบันไดไปคว้าร่างเด็กชายมาอุ้มไว้ได้ทันก่อนศีรษะจะกระทบพื้นพอดิบพอดี

เด็กน้อยร้องไห้จ้า คนเป็นแม่ที่วิ่งลงบันไดจนขาแทบพันกันตกใจเสียจนไม่อาจเอ่ยคำพูดใด ทำเพียงค้อมศีรษะปลกๆ อย่างขอบคุณชายหนุ่มคนนี้ แล้วรับร่างลูกไปอุ้มอย่างเสียขวัญไม่แพ้กัน

ผ่านไปครู่หนึ่ง คำพูดที่ติดอยู่ในลำคอจึงหลุดออกมาได้

“อะ...ขอบคุณมากอะ ขอคุณที่ช่วยลูกฉันไว้ ขอคุณมากอะ”

จากนั้นคำพูดขอบคุณซ้ำไปซ้ำมาก็พรังพรังจนชายหนุ่มยิ้มและยกมือ

ห้าม

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องขอบคุณแล้ว”

คนเป็นแม่จึงค้อมศีรษะอีกครั้งก่อนอุ้มลูกเดินลงบันไดไป และดูเสียงดังจนเด็กชายร้องไห้หนักขึ้นด้วยยังไม่คลายความตกใจ

ไอยวรวิญญ์เพิ่งรู้สึกตัวว่าเหตุการณ์ร้ายผ่านพ้นไปด้วยดีแล้ว

“อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลาจริงๆ นะครับ ขนาดในโรงพยาบาลแท้ๆ”

เขาหันมาพูดกับเธอ ถึงตอนนี้หมอสาวเพิ่งได้พินิจรูปลักษณ์ของชายหนุ่มเต็มสองตา

ผมสั้นเกรียนขัดกับใบหน้า ‘ตี’ ราวคนชาติเอเชียตะวันออกอย่างจีน ญี่ปุ่น หรือเกาหลี ผิวขาวจัด ขาวเสียจนสีเหลืองหม่นกว่า รูปร่างสูงโปร่ง แต่ไม่บึกบึนแบบมิกล้ามปูโตโปน ติดจะผอมเสียด้วยซ้ำ แต่เมื่อพิศแขนขา ก็พอเห็นกล้ามเนื้อแบบนักกีฬาอยู่บ้าง

“ค่ะ”

ตอบเพียงเท่านี้ จะด้วยเพราะไม่รู้จะต่อความอันใดกับคนแปลกหน้า หรือเพราะรู้สึกประหลาดกับหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ จนคนที่ไม่ค่อยแสดงออกทางสีหน้ายังอดขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจอารมณ์ของตัวเองมิได้

“เดินระวังๆ นะครับคุณหมอ”

ยิ้มสว่างสดใสตั้งพระอาทิตย์ยามเช้า ปกติหมอเนี่ย้มให้คนที่ไม่รู้จักไปทั่วเลยหรือยัง

กระทั่งเขาคอนั้นเดินขึ้นบันไดไปจนลับตา ก่อนเนื้อในอกข้างซ้ายของไอยวรวิญญ์ก็ยังคงเต้นตุบๆ ด้วยจังหวะผิดปกติไม่คลาย

เป็นอะไรนะ...

ห้องผู้ป่วยพิเศษตั้งอยู่ชั้นสิบซึ่งเป็นชั้นบนสุด แบ่งเป็นห้องผู้ป่วยพิเศษสามสิบห้อง และห้องผู้ป่วยวิีไอพีอีกสิบห้อง

ห้องที่อยู่ทางซ้ายสุดซึ่งเป็นห้องที่ราคาสูงที่สุด ด้านหน้ามีป้ายชื่อ

‘อิสริยาพร’ ดิดไว้

เจ้าของมือหนาหลักบานประตูเข้าไป มองเห็นผู้ช่วยพยาบาลที่จ้ำมาดูแลคนป่วยเป็นพิเศษกำลังเช็ดตัวให้เด็กสาววัยมัธยมปลายที่นอนเบ๊บบอยู่บนเตียง เมื่อเห็นว่าเช็ดตัวเสร็จพอดี ผู้มาเยี่ยมจึงเดินเข้าไปวางถุงขนมและผลไม้ที่ซื้อมาบนโต๊ะ

ผู้ช่วยพยาบาลสาวกุกักจอบยิบจานกระเบื้องสีขาวมาวางไว้ พลงไปรยยิ้มที่คิดว่าหวานที่สุดให้ชายหนุ่มที่รู้ฐานะว่าเป็นพี่ชายของคนป่วย ก็หล่อเสียขนาดนี้ ต่อให้มีสามีแล้วก็อด ‘อ่อย’ ไม่ไหว

“ขอบคุณครับ”

เขาพูดพลงยิ้มตาหยี รอยยิ้มนี้สร้างความปั่นป่วนและความเข้าใจผิดให้สาว ๆ มโนไปเองมาแล้วนักต่อนักกว่าคนยิ้มให้มึนใจ ทั้งที่เขามิได้มีเจตนาดังว่าเลยสักนิด

“พี่โบ๊ต”

เด็กสาวบนเตียงยกศีรษะขึ้นมามอง หน้าเขียวไม่อาจลดทอนความน่ารักอันประกอบจากดวงตาชั้นเดียวเรียวยาว จมูกโด่งปลายเชิดคล้ายคนต้อวัน ปากบางเนียนเหมือนพี่ชาย ผิวขาวจัดจนดูซีด ยืนอยู่ในชุดผู้ป่วย ยิ่งทำให้เธอดูเปราะบางราวแก้วกระเบื้องใส

ที่ต่างจากเด็กสาวในวัยเดียวกัน คงมีเพียงศีรษะล้านเลี่ยนที่มีผ้าพันโดยรอบเท่านั้น

“พี่ซื้อเมลอนมาฝาก เดี่ยวหั่นให้”

ดวงตาเด็กสาวมีประกายดีใจเมื่อรู้ว่าพี่ชายซื้อผลไม้ที่ตนโปรดปรานมาเยี่ยม

“เมื่อกับข้าวโรงพยาบาลจะแยะ ขอขอบคุณนะค่ะ”

หันเป็นขึ้นพอดีคำอย่างประณีตราวแม่ศรีเรือน ขัดกับเพศสภาพและรูปลักษณ์ เมลอนสีเขียวย่ออว้างเรียงไว้ในจานอย่างน่ากิน ชายหนุ่มรับหัวเตี้ยให้สูงขึ้นก่อนลากเก้าอี้มาตั้งข้างเตียงและนั่งลงตรงนั้น บรรจงป้อน

ผลไม้ใส่ปากเด็กสาว

“อรรอยจัง” เธอยิ้มตาทิอย่างเปี่ยมสุข

โรคมะเร็งสมองซึ่งไม่ควรเกิดกับเด็กอายุเท่านี้ กลับบันดาลให้ชีวิตที่ควรเรียนหนังสืออย่างสดใสรุ่งเรืองต้องกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง ครั้งนั้นเด็กสาวปวดหัวบ่อยครั้ง จนหนหลังปวดหนักราวสมองถูกบีบ เธอล้มทั้งยืน จนครูต้องรีบพาส่งโรงพยาบาล

ไม่มีใครคาดคิดว่าหลังการเอกซเรย์ แพทย์จะพบก้อนเนื้อปรากฏบนแผ่นฟิล์ม ข่าวร้ายยังความตกใจให้คนเป็นพี่ชายราวฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย เขารีบมาที่โรงพยาบาล คุยกับแพทย์เจ้าของไข้อย่างเคร่งเครียด ทางเลือกที่ดีที่สุดคือการผ่าตัดเอาก้อนเนื้อออก แต่การผ่าสมองเพื่อรักษาโรคนี้มีความเสี่ยงสูง ยิ่งเด็กในวัยเพียงเท่านี้ยิ่งเสี่ยงต่อการไม่อาจกลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติ

นับตั้งแต่วันนั้น ผ่านมาร่วมเดือนแล้วที่เด็กสาวต้องนอนพักรักษาตัวเพื่อรอดูอาการ มีเพียงชายหนุ่มผู้เป็นพี่ชายเท่านั้นที่แวะเวียนมาเยี่ยมเมื่อย่างเว้นจากงานอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนบิดานะหรือ...

‘ผู้กองอรรถพล’ สะบัดศีรษะไล่ความคิด สายตาเหลือบเลเห็นแมมลอยคล้อยเคลื่อนสร้างสีสันตัดกับผืนฟ้าคราม เปลวแดดภายนอกระอุจนเห็นเป็นริ้ว หากยืนนอกอาคารคงร้อนอ้าวติดกับความเย็นเฉียบจากเครื่องปรับอากาศในห้องนี้ ข้อดีเพียงประการเดียวของผู้ป่วยวีวีไอพี นอกจากการดูแลและการให้บริการเป็นอย่างดี คงเป็นวิวทิวทัศน์ที่มองจากอาคารสูงเห็นได้กว้างไกลเช่นนี้กระมัง

หากไม่ใช่ลูกสาวรัฐมนตรี มีหรือจะจ่ายค่าห้องแพะระยับเช่นนี้ได้

แค่เศษเงินของพ่อที่อำนวยความสะดวกให้ลูกสาวได้พักฟื้นในห้องผู้ป่วยระดับนี้ เขาและน้องสาวควรซาบซึ้งใจ ทว่าบุพการีกลับไม่มาเยี่ยมเลยสักครั้ง อรรถพลเพียรโทรศัพท์บอกพ่อให้มาเยี่ยมน้องในช่วงแรก ก็

ได้รับคำตอบเพียงเขากำลังยุ่ง หากว่างเว้นจากงานแล้วจะมาเยี่ยม
จนถึงบัดนี้ งานของบิดายังคงยุ่งไม่คลาย เขาไม่เคยย่างเท้าเข้ามาใน
ห้องนี้เลยสักครั้ง

ทั้งอรรถพลและอิสริยาพรล้วนชินชา
ชายหนุ่มละวางเรื่องครอบครัว ปรับสีหน้าให้เป็นปกติก่อนป้อน
เมลอนอีกชิ้นให้น้องสาว
ต่อให้พ่อไม่ไยดี เขาก็จะดูแลน้องแทนแม่ที่จากไปอย่างไม่มัววน
กลับมาเอง

ในห้องเล็กที่เต็มไปด้วยอุปกรณ์ทางการแพทย์ มีเสียงคุยกันดังพอ
ให้ได้ยิน แต่จับใจความไม่ได้เลยสักนิด

แสงไฟจําทำให้จําต้องปิดเปลือกตาด้วยไม่อาจสู้ความสว่างและ
ร้อนแรง รังสันทึมเบาๆ ด้วยความหวาดกลัว แม้เตรียมตัวเตรียมใจมา
เป็นอย่างดีแล้วก็ตาม

ในหัวชายหนุ่มที่นอนตัวสั่นบนเตียง มีเพียงบิดามารดาแก่ชราที่เจ็บ
ออกๆ แอดๆ แต่ไม่มีเงินเพื่อรักษาตัว การสาธารณสุขของประเทศบ้านเกิด
ยังไม่ดีพร้อม สิทธิของประชาชนก็ไม่เสมอภาค คนจนก็ยากจนข้นแค้นต้อง
อดมื้อกินมื้อ จนผู้คนต่างเดินทางแสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีกว่าไปยังต่างแดน
การลักลอบข้ามพรมแดนธรรมชาติที่ยาวกว่าสี่พันกิโลเมตรของประเทศไทย
จึงเป็นเรื่องง่ายตายสำหรับเขา

เสียงคลั่งเคลั่งดังในโสต เขากลืนน้ำลายเอือกด้วยไม่รู้ว่าจะเกิดสิ่งใด
กับตนบ้าง คนที่ติดต่อบอกเพียงว่าปลอดภัย ช้ำยังได้ค่าจ้างเป็นเงินเยอะ
ขนาดที่ไม่ต้องทำงานเป็นปีก็ยังมีกินมีใช้อย่างสะดวกสบาย

เพื่อพ่อกับแม่ กำหมัดแน่นจนเล็บจิกขุ้มือ สูดลมหายใจเข้าปอด
เฮือกใหญ่อย่างเตรียมพร้อม

ไม่มีคำพูดใด มีเพียงความรู้สึกเจ็บที่สะโปก

เพียงไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็ราวกับตกอยู่ในห้วงฝัน คล้ายตนเอง
เป็นขึ้นเนื้อที่วางอยู่ในจาน มีภูตผีปีศาจถือมีดและส้อม แล่ชำแหละเนื้อหนัง
จนแห้วววิน
ทีละชิ้น...ทีละชิ้น
จนเหลือเพียงโครงกระดูกวางกองอยู่บนแอ่งเลือดแดงฉานเท่านั้น!

< เนิร์สไมเนิร์ด

Boom Valentine โอ๊ย! วันนี้ฉันต้องหลับฝันดีแน่ๆ

Kaekiki เพื่ออะไรอีกล่ะเจ้า เจอใครหล่ออีกละสิ

Boom Valentine อย่ามารู้ทันนะนังเก้ แต่ก็ถูกของหล่อนนั่นแหละ คนที่
ฉันเจอโคตรหล่อ หล่อขนาดณเดชน์ต้องชิดซ้าย พี่เวียร์ต้องชิดขวา หล่อ
เกาหลีหุ่นดีเยี่ยมเก่ง สเปกฉนั้นเลย

Jongkol (ส่งสติ๊กเกอร์)

Jom Angel เหมือนจ๋อมจะเห็นแวบๆ นะคะ น่าจะเป็นญาติผู้ปวย ที่ใส่
เสื้อสีขาวรีเปล่าคะ

Boom Valentine ไข่เลยคะน้องจ๋อม หน้าต๋ๆ เหมือนพระเอกซีรีส์เกาหลี
ถ้าไม่ติดงานพี่จะตามสืบให้รู้เลยว่ามาเยี่ยมใคร บ้านอยู่ไหน มีแฟน
รึยัง สเปกผู้หญิงเป็นแบบไหน

Jongkol ใครเอาพี่นุ้มไปเก็บทีชี่

Jom Angel 555

๓

คำอวยวะ

ห้องประชุมกองบังคับการปราบปรามคลาคล่ำด้วยนายตำรวจระดับสูง โดยมีตำรวจยศพลตำรวจเอกนั่งอยู่ที่ตำแหน่งประธาน แก้อี้ทุกตัวถูกจับจองด้วยผู้บริหารองค์กรของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่ละคนมีสีหน้าเคร่งเครียด ด้วยรู้ว่าวาระการประชุมในวันนี้เป็นเรื่องเร่งด่วนที่ได้รับมอบหมายโดยตรงจากนายกรัฐมนตรี

การกวาดล้างจับกุมขบวนการค้าอวัยวะข้ามชาติ

หัวหน้าหน่วยงานตำรวจที่เกี่ยวข้องทั้งกองปราบ นครบาล ภูธร ตำรวจท่องเที่ยว และตรวจคนเข้าเมือง ต่างมาประชุมกันโดยพร้อมเพรียงเนื่องจากสืบทราบมาได้ว่าคดีนี้มีผู้เกี่ยวข้องเป็นชาวต่างชาติ

รองผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติเลื่อนไมโครโฟนมาจ่อปาก

“ผมได้รับมอบหมายจากท่านนายกฯ ให้รับผิดชอบคดีค้าอวัยวะที่พวกเราได้ข้อมูลกันมา ตอนนี้เรารู้เพียงมีแก๊งค้าอวัยวะชาวต่างชาติลักลอบหลบหนีเข้ามาแฝงตัวอยู่ในประเทศ โดยมีเป้าหมายคือคนต่างด้าวสามสัญชาติ ลาว พม่า กัมพูชา และผู้ซื้ออวัยวะเถื่อนเป็นเศรษฐกิจทั้งชาวไทยและ

ต่างชาติ โดยเฉพาะชาติตะวันตก ที่มีอาการเจ็บป่วยจนต้องทำการผ่าตัด เปลี่ยนอวัยวะ

“สิ่งที่ผมต้องการรู้โดยเร็วที่สุด คือรายละเอียดของขบวนการนี้ ทั้งตัวบุคคล สถานที่กบดาน วิธีการที่พวกมันใช้ รวมถึงเส้นทางตั้งแต่การเข้ามาในประเทศ และสถานที่ซื้อขายอวัยวะซึ่งคาดว่าจะเป็โรงพยาบาลใดสักแห่ง เพราะต้องผ่าตัดด้วย ขอมอบหมายหน้าที่ให้แต่ละหน่วยดังนี้ละ...”

เมื่อแบ่งหน้าที่ตามอำนาจความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยเสร็จสิ้น ก็ชี้แจงรายละเอียดต่ออีกครุ้ใหญ่ ก่อนปิดประชุม

หัวหน้าหน่วยงานตรวจคนเข้าเมืองผู้เข้าร่วมประชุมมีตำแหน่งรองบัญชาการ นายตำรวจวัยใกล้เกษียณอายุราชการ แต่เก๋ากเกม เพราะเป็นมือสืบสวนที่ทำได้แก่งอาชญากรรมข้ามชาติมาแล้วหลายต่อหลายคดี แม้ผู้เข้าร่วมประชุมหลายคนจะลุกออกจากห้องไปแล้ว แต่เขายังคงนั่งอ่านรายละเอียดในเอกสารอย่างพิถีพิถะ

ด้านหลัง ตำรวจหนุ่มมัยตำรวจเอกนั่งหลังตรงเหม็นรวบฟังคำสั่ง

“คิดว่าพวกนี้เข้ามาทางไหน” ผู้บังคับบัญชาถาม

ผู้กองหนุ่มวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับในสมอง แล้วตอบคำถามด้วยเสียงชิงช้า

“พวกแก๊งค์ค้ายามีประวัติอยู่ในบัญชีบุคคลต้องห้าม ไม่สามารถเข้าประเทศได้ทางช่องทางตรวจคนเข้าเมืองตามปกติ ถ้าอย่างนั้นพวกมันก็ต้องบินจากยุโรปมาที่ประเทศใกล้เคียง แล้วลอบเข้ามาทางพรมแดนธรรมชาติ ซึ่งจากคดีลักลอบหลบหนีเข้าเมืองช่วงที่ผ่านมา พบว่ามีคนจากพม่าเข้ามามากที่สุด โดยใช้ช่องทางท่าเรือประมงในจังหวัดภาคใต้ครับ”

พลตำรวจตรีภาคภูมิพยักหน้าพลางหลับตาลงคิดถึงอดีต ที่ผ่านมามีประเทศไทยมีคดีร้ายแรงที่เกิดขึ้นโดยฝีมือคนต่างชาติและมีคนต่างชาติเป็นเหยื่ออยู่บ่อยครั้ง ไม่ว่าจะเป็นคดีวินาศกรรมแยกราชประสงค์ ขบวนการนำพาคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง หรือคดีค้ายาเสพติดที่นำผู้หญิง

และเด็กมาค้าประเวณี ล้วนแล้วแต่สร้างความสะเทือนใจให้ผู้รับรู้ข่าวสารทั่วทั้งประเทศ

“ช่วยหน่อยนะโบ๊ต พี่ฝากด้วย”

ร้อยตำรวจเอกอรุณพลรับคำอย่างมุ่งมั่น แม้มายอยู่นอกเครื่องแบบ ชายหนุ่มจะเป็นคนอัธยาศัยดี ยิ้มแย้มอารมณ์ดี พูดคุยกับทุกคนกระทั่งคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่เมื่ออยู่ในหน้าที่ราชการ เขาเป็นตำรวจน้ำดีที่มุ่งมั่นตั้งใจปฏิบัติหน้าที่สมฐานะ ‘ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์’ อย่างแท้จริง

ชายหนุ่มพบทวนรายละเอียดในเอกสารอีกครั้ง เพื่อวางแผนการสืบสวนให้รัดกุมรอบคอบที่สุด

แม้ภายนอก โรงพยาบาลเลศิวิชัยเวชจะดูไม่ต่างจากโรงพยาบาลเอกชนทั่วไป แต่มีเพียงผู้บริหารและแพทย์พยาบาลเท่านั้นที่รู้ว่า โรงพยาบาลแห่งนี้มีปัญหาลายในมากมายจนเจ้าของเดิมตัดสินใจขายกิจการให้อดีตแพทย์ที่ปัจจุบันหันมาจับธุรกิจด้านสุขภาพจนร่ำรวยเข้าชั้นมหาเศรษฐี

และเพราะปัญหาที่ว่า ทำให้แต่ละแผนกจำเป็นต้องปรับวิธีการทำงาน รวมถึงการใช้จ่ายงบประมาณเพื่อประคองโรงพยาบาลนี้ให้อยู่รอด แผนกนิติเวชเองก็จำเป็นต้องรัดเข็มขัด จึงจ้างแพทย์จากโรงพยาบาลรัฐเพียงสามคน โดยมีนายแพทย์สมเกียรติเป็นหัวหน้าแผนก

เพราะนั่งทำงานจนลืมนเวลา เมื่อเหลือบตามองนาฬิกาก็พบว่าเลยเวลาเลิกงานมาแล้วครึ่งชั่วโมง

ไอยวริญญ์เก็บของเดินเนือยๆ ออกจากห้อง ทว่าเพียงไม่กี่ก้าวเสียงเรียกก็รั้งเท้าเธอไว้จนต้องหันหน้ากลับไปมอง

ชายในชุดกาวน์รูปร่างสันทัด ส่วนสูงเทียบเคียงกับหมอนิติเวชสาวที่สูงระดับมาตรฐานหญิงไทย หน้าเรียว คิ้วหนา ตาสุกสกาวย จมูกโด่งได้รูปริมฝีปากหยักลึก หน้าหวานชนิดที่หากถอดแว่นสายตาดูออก จับแต่งองค์

ทรงเครื่องคงหล่อกว่าพระเอกลิเกคณะดังหลายชุม เขาก้าวฉับๆ ตรงเข้ามาหาไอยาริษฏ์ราวมีเรื่องสำคัญเร่งด่วน

“แกจะกลับบ้านแล้วหรือ”

หญิงสาวพยักหน้า มิได้กล่าวตอบอะไร

“ไปกินข้าวกันไหม มีร้านอาหารญี่ปุ่นเปิดใหม่อยู่ตรงข้ามนี่เอง”

“ไม่ไป เหนื่อย อยากกลับไปนอน”

“นายแพทย์ปิยะพงศ์” วีน้ออมมาดักหน้าแล้วกล่าวเสียงออดอ้อน

“ไปเถอะนะ นะ น้ำ...ฉันเลี้ยงเอง”

มีจุดประสงค์แอบแฝงแน่ๆ ปกติเพื่อนสนิทไม่เคยรบเร้าตนขนาดนี้

“มีอะไรให้ช่วย จะจับใคร ว่ามา”

ไดยืนช่นนี้ก็จับมือไอยาริษฏ์มากุมพลงย้มแก้มปริ

“สมแล้วที่แกเป็นเพื่อนรักของฉัน เอาเป็นว่าไปกินข้าวกันก่อน กินไปคุยไป แกจะได้มีอารมณ์ช่วยฉัน”

ไม่พูดเปล่า หมอหนุ่มดันหลังเพื่อนให้เดินไปยังทิศทางที่มีได้ตั้งใจจะไปตั้งแต่แรก

เอาเถอะ เลยตามเลยก็แล้วกัน

ร้าน ‘เคอร์รี่ทัวร์’ เป็นร้านอาหารญี่ปุ่นแท้ ตกแต่งร้านด้วยบรรยากาศญี่ปุ่นโดยใช้เครื่องประดับต่างๆ ที่แสดงเอกลักษณ์ของดินแดนอาทิตย์อุทัย เช่น โปสเตอร์ภาพการ์ตูนเรื่องดัง ชุดกิโมโนจำลองขนาดเล็ก ต้นซากุระจำลอง ตุ๊กตานินจา ซามูไร หรือโอริงามิ^๑รูปร่างต่างๆ จนราวกับหลุดไปอยู่ในประเทศญี่ปุ่นจริงๆ

^๑ มาจากคำว่า ‘โอริ’ แปลว่า การพับ และ ‘กามิ’ แปลว่า กระดาษ โอริงามิเป็นศิลปะในการพับกระดาษเพื่อสร้างสรรค์รูปทรงหรือวัตถุต่างๆ ขึ้นมา โดยทั่วไปจะเริ่มจากกระดาษแผ่นสี่เหลี่ยม ซึ่งอาจใช้สีเดียวกัน สีต่างกัน หรือกระดาษที่มีลวดลายต่างๆ พับทบไปจนเป็นรูปร่าง ซึ่งส่วนมากจะไม่มีการตัดกระดาษ

และเพราะแกงกะหรี่ของร้านนี้ได้รับรางวัลจากการประกวดระดับประเทศ อาหารขึ้นชื่อที่ถูกค้ายอมต่อคิวรอนานนับชั่วโมงเพื่อลิ้มรสสักครั้ง เป็นบุญปาก ก็คือแกงกะหรี่เนื้อมัดสีชากะกระหะร้อน ที่เสิร์ฟแกงกะหรี่ราดบนเนื้อวัวสังตรงจากญี่ปุ่นที่ย่างจนหอมกรุ่นวางบนข้าวญี่ปุ่นนุ่มลิ้น เนื้อเกร็ดเอชนิดละลายในปากเมื่อกินคู่กับแกงกะหรี่รสชาติเผ็ดร้อนยิ่งเสริมความอร่อยขึ้นอีกหลายมิติ

เพียงร้านประกาศเปิดสาขาที่ประเทศไทย ก็มีผู้คนจากทั่วทุกสารทิศแห่แหนกันมากินรสชาติต้นตำรับจนแถวยาวออกไปนอกร้าน

ปิยะพงศ์หมายมั่นจะชวนเพื่อนสนิทมากินตั้งแต่วันแรก เขาจึงโทรศัพท์มาจองไว้และเพิ่งจะได้คิววันนี้ ที่ไม่ชวนมายืนต่อแถวเพราะรู้ดีว่าเพื่อนสาวเป็นคนความอดทนต่ำ หากไม่พอใจสิ่งใดก็จะตัดความสนใจต่อสิ่งนั้นอย่างไม่น่าอินทร์หน้าพรหม ถ้าให้ยืนรอนานๆ เพื่อกินอาหารจานเดียว คนอย่างไอยวริญญ์ไม่ยอมแน่

หมอหนุ่มเดินนำเพื่อนไปด้านในตามหมายเลขโต๊ะที่บริการแจ้งไว้ตอนเดินเข้าร้าน เสียงจ๊อกแจ้กของลูกค้ายิ่งโดยมากเป็นวัยรุ่นดังระฆังเสียงนกกระจอกแตกกรัง เพราะร้านแห่งนี้ตั้งอยู่เยื้องกับโรงพยาบาลซึ่งเป็ย่านชุมชน ใกล้สถานีรถไฟ และมีโรงเรียนและมหาวิทยาลัยหลายแห่ง

“แกชอบใคร ว่ามา”

ไม่อ้อมค้อม หมอนิติเวชสวมองดาเพื่อนก็รู้ความปรารถนา จึงรีบเข้าเรื่องทันที

ใบหน้าปิยะพงศ์แดงก่ำเหมือนมะเขือเทศสุก แม้เป็นคัลยแพทย์ไฟแรงมีฝีมือและอัธยาศัยดี ผู้ป่วยทุกคนรักและเอ็นดูเขาเหมือนญาติ แต่ชายหนุ่มกลับมีอาการประหม่าทุกครั้งยามต้องพูดคุยกับผู้หญิง

โดยเฉพาะคนที่ชอบ

คงยกเว้นเพียงไอยวริญญ์ ที่ตั้งแต่รู้จักสมัยเป็นนักศึกษาแพทย์ ก็รู้สึกเหมือนเธอคนนี้ไม่เหมือนผู้หญิงทั่วไปสักเท่าไร จึงกล้าพูดกล้าคุยจน

สนิทสนมกันถึงทุกวันนี้

“พยาบาลศัลยกรรมใหม่ ชื่อน้องจ๋อม”

หมอสาวขมวดคิ้วทำท่าคิดครู่หนึ่ง

“อ้อ คนตัวเล็กๆ ที่ใส่แว่นะเธอ”

“ใช่ๆ คนนั้นแหละ โคตรน่ารักเลย”

ถึงตอนนี้น้ำที่แดงอยู่แล้วยิ่งแดงขึ้นไปอีกจนไอยวริญญ์อดสงสารเพื่อนสนิทไม่ได้ ยิ่งคิดถึงพยาบาลสาวคนใหม่ที่มีนิสัยขี้เล่นเป็นกันเอง มีแต่หมอและบุรุษพยาบาลรุมตอมเป็นามรตอมดอกไม้ ยิ่งคาดเดาอนาคตของคู่นี้ได้เลย

“เคยคุยกับเขาหรือยัง”

“ไอ้คลาริ! แก่ก็รู้ว่าฉันทำแบบนั้นได้ชะที่ไหน”

ไม่ใช่ไม่รู้อาการทางจิตของเพื่อน แต่เธอพยายามยุให้ปิยะพงศ์ทดลองพูดคุยกับผู้หญิงคนอื่นอยู่บ่อยครั้ง เพื่อหวังว่าเพื่อนชายจะชินและบรรเทาอาการประหม่าลงได้

“เออ รู้แล้ว แล้วยังไง อายากได้อะไร”

“โลนั้ เฟซบุ๊ก อะไรก็ได้ที่ให้ฉันคุยกับเขาได้”

“สามจาน”

ปิยะพงศ์เลิกคิ้ว แต่เมื่อคิดได้จึงรีบพยักหน้ารับข้อเสนอ

“ถ้าแกกินห้าจานไหว ฉันก็เปย์ได้”

“จ๊นนดีล!”

ไอยวริญญ์เรียกพนักงานมาสั่งอาหาร เมื่อได้ยืนเมนูที่เพื่อนสาวสั่งเอาๆ ก็ทำหน้าเหยเก มิใช่เพราะเสียดายเงินทอง แต่เพราะไม่อยากนึกสภาพตอนเมนี่กิน

ทำหน้าสยดสยองได้ไม่นานนัก เมื่อพนักงานยกอาหารมาเสิร์ฟ ที่เรียงรายเต็มโต๊ะจึงมีทั้งข้าวแกงกะหรี่เนื้อมัดสีซากะของปิยะพงศ์ และข้าวแกงกะหรี่สเต็กไก่ ออมเล็ตข้าวแกงกะหรี่ ข้าวแกงกะหรี่หมูสันในทอดราด

ชีส ราเม็งแกงกะหรี่ และสเต็กเนื้อมัดสี่ขากระราดแกงกะหรี่ของไอยวริญญ์
หมอมันยิ่งตีหน้าปฏูเลียนขึ้นไปอีกเมื่อเห็นเพื่อนสนิทสวาปามอาหาร
ทั้งหมดราวกับตายอดตายอยากมาจากไหน

“ฉันว่า...ชาตินี้แกหาผัวไม่ได้แน่ๆ เพราะถ้ามีคนพาไปเด็ดแล้วแก
กินเหมือนหาลงแบบนี้ คงเป็นมือสุดท้ายที่ผู้ชายคนนั้นจะกินข้าวกับแก
แน่นอน”

คนญุก่อนมองค้อน แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้นก็ละวางความสนใจจาก
ปิยะพงศ์ ก่อนแสสูกับรสชาติอาหารชั้นเลิศ ความเผ็ดร้อนหอมกรุ่นของ
เครื่องเทศ ความนุ่มของเนื้อวัวชั้นดี รสชาติหลากหลายแม้จะเป็นเมนูแกง
กะหรี่เหมือนกันหมด ทำให้ไอยวริญญ์ไม่เสียเวลาต่อปากต่อคำกับเพื่อนชาย
กระทั่งสายตาสบกับใบหน้าหนึ่ง หวังความทรงจำก็ผุดขึ้นในสมอง
ราวเปิดสวิตช์

ชายที่ยิ้มสว่างไสวดวงดวงตะวัน ชายที่คิดว่าคงบังเอิญพบกันแค่
ครั้งเดียว ซ้ำตอนนี้อยู่อยู่นอกโรงพยาบาลที่ไม่น่าจะมีโอกาสได้เจอกัน
กลับเจอเขาอีกครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ

แต่...เขามีได้นั่งอยู่คนเดียว

ที่ได้ะไกลับไปตระหนักรู้ว่ายังมีผู้หญิงอีกคนนั่งอยู่ด้วย รูปหน้าเรียว
รับกับดวงตาสุกสว่าง ตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นไอยวริญญ์ไม่แน่ใจว่าเป็นสีตา
ธรรมชาติหรือไม่ ปากแดงสดอิมเอบเป็นมันวาว ยามยิ้มหรือพูดคุยเห็น
ลักยิ้มที่แก้มขวา ฝอยยวมัดรวบอย่างทะมัดทะแมง การแต่งกายด้วย
เสื้อยืดสีชมพูแขนกุดตัวเล็กกับกางเกงยีนสกินนี่ที่รัดเรียวยาวยาวพอดี
พอดี รับกับรูปร่างและสีผิวขาวผุดผ่อง จนขนาดเธอซึ่งเป็นผู้หญิงยังอด
ชื่นชมมิได้

แต่แล้วสายตาที่มองอย่างสำรวจก็พลันต้องเบนูบกลับมามองใบหน้า
ของปิยะพงศ์กะทันหัน เมื่อเห็นว่าคนที่ถูกจ้องนั้นมองตอบด้วยแววตา
สงสัย ผู้หญิงคนนั้นยังคงมองไอยวริญญ์ไม่วางตา เธออาจรู้สึกได้ว่าญุกلوب

มองอยู่

“มีอะไรเธอ”

ปิยะพงศ์ถามทั้งที่เขายังเต็มปากจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ เห็นสีหน้า
เล็กน้อยของเพื่อนที่ปกติไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้าเท่าใดนักก็รู้ว่ากำลังมี
ปัญหา

“ปละ...เปล่า ไม่มีอะไร”

แม้ปฏิเสธเสียงแข็ง แต่...ไม่ทันแล้ว

“อ้าว! สวัสดิ์ครับคุณหมอ”

เสียงตะโกนก้องร้านจนทุกโต๊ะหันมามองเป็นตาเดียว ทำให้ไอย-
วรวิญญ์อายจนแทบอยากมุดลงไปใต้โต๊ะ

หมอนั้นเป็นคนประเภทไหนกันเนี่ย!

หมอนิติเวชสาวแม้เสียดายอาหารที่ยังกินไม่หมด แต่ก็มองหา
พนักงานเพื่อรีบเรียกมาคิดเงิน แต่ผู้ช่วยคนนั้นกลับยิ่งทำให้เธออายมากขึ้น
ไปอีก เพราะเขาถูกพรวดจากโต๊ะแล้วก้าวฉับๆ ตรงมาหาเธอ โดยมีแฟน
ของเขาเดินตามมาไม่ห่าง

“บังเอิญจังครับ ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้งนะครับ”

แม้จะไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้า แต่เจอเหตุการณ์เช่นนี้ หมอสาวยัง
อดกั๊กฟันกรอดไม่ได้

ปิยะพงศ์มองชายแปลกหน้าอย่างสงสัย แล้วหันมองเพื่อนสาวด้วย
แววตาตั้งคำถาม

และโดนไอยวรวิญญ์ที่แผ่วสีอำมหิตมองตอบด้วยแววตาดุดันจนเขา
ไม่กล้าเอ่ยปากถามอะไร

“สวัสดิ์ค่ะ”

“ผมเพิ่งมาครั้งแรก กว่าจะเข้ามาได้นี่ต้องยื่นรอกิวตั้งนาน แต่แก
กะหรีของเขาร่อยจระจิงๆ นะครับ สมกับที่ยื่นรอกิวหาแข่ง ผมกินมาหลาย
ร้าน ประทับใจร้านนี้ที่สุดเลย”

ยังคงพูดได้เรื่อยแม้คู่สนทนาไม่มีทีท่าจะต่อคำ ไอยวรวิญญูอยากรู้ว่า
หมอนี่เติบโตมาในสังคมแบบไหนกัน

“พี่โบ๊ต ไปกันหรือยังคะ”

คนที่ยืนรอด้านหลังถามอย่างหงุดหงิดแบบไม่ปกปิด หมอสาวหันไป
เห็นสายตาทู่มองตอบ ก็พอรู้ว่าตัวเองถูกจัดฐานะให้เป็น ‘ศัตรู’ โดยที่เธอ
ไม่ทราบสาเหตุ

“อ้อ!” คนตรงหน้าเหมือนเพิ่งรู้สึกตัวว่าไม่ได้มาคนเดียว “คุณหมอ
ครับ นี่ ‘เพื่อน’ ของผม ชื่อป่าน”

เน้นเสียงตรงคำว่าเพื่อนทำไม!

แล้วจะแนะนำเพื่อ!!

ไอยวรวิญญูไม่อาจเอาตรรกะใดมาใช้ประเมิณผู้ชายคนนี้ได้อีกแล้ว จึง
ต้องปล่อยเลยตามเลยและพยักหน้ารับรู้

“ส่วนผมชื่อโบ๊ต แล้วคุณหมอ...”

ได้ยืนตั้งแต่แม่คนข้างหลังเรียกเมื่อกี้แล้ว!!!

หมอสาวลังเลที่จะตอบ เพราะไม่เคยเจอคนอัยยาคัยดีเข้าชั้น
ประถมถึงขนาดมาแนะนำตัวกับคนที่ไม่รู้จัก และยังอยากรู้ชื่อคนอื่น
แบบนี้อีก

เป็นปิยะพงศ์ที่นึกสนุก หันไปมองชายแปลกหน้าเต็มตา เมื่อเห็น
นัยน์ตาวิบวับยามชายคนนั้นมองเพื่อนสนิทของตนก็หัวเราะรำในใจ

“นี่หมอคลาริครับ ส่วนผมชื่อเกม ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณโบ๊ต”

พูดพลางยื่นมือไปให้คนที่ยืนอยู่จับเข่า

“ไม่คิดว่าแม่นี้จะรู้จักคนหล่อแบบคุณนะครับ วันๆ เอาแต่คุยกับศพ
จนโสดทีนทีก็อยู่ถึงทุกวันนี้ คิดว่าจะปิดประตูไม่รับทำความรู้จักกับผู้ชาย
คนไหนแล้วชะ...ไ้อ้ย!”

พูดไม่ทันจบประโยคก็ต้องร้องเสียงหลง เมื่อโดนเตะหน้าแข้งเต็มแรง
ยังเห็นคนตรงหน้าตีหน้ายักษ์ก็ต้องหัวเราะเหะๆ แก่เก้อ เพราะรู้ว่าหาก

เพื่อนสาวโกรธ น้ำกลัวยิ่งกว่าผีหาซาตานเสียอีก

“พี่โบ๊ตคะ!”

ช่วงซุลหฺน เสียงแหวดังจนคนถูกเรียกรู้สึกตัว หันไปเห็นเพื่อนรุ่นน้อง
หน้างอ ก็คิดได้ว่าตนเสียเวลามานานแล้ว

“นั่น...ผมขอตัวก่อนนะครับหมอเกม หมอ...คลาริ หวังว่าเราคงได้
เจอกันอีกนะครับ”

ยังไม่วายยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวสะอาดเรียงเป็นแถว รอยยิ้มนั้น
สว่างเจิดจ้าเสียจนไอยวริญญ์ยังเผลอมองตาไม่กะพริบ

เผียะ!

เสียงตบหน้าดังจนคนทั้งสามหันขวับมองไอยวริญญ์ พลังเบิกตา
อย่างประหลาดใจ

“ไ้อ...คลาริ” ปิยะพงศ์ตรง เพราะไม่รู้ว่าเป็นสนทเกิดผิอะไรเข้าสิง
ตบหน้าตัวเองชาติใหญ่จนแก้มแดงเรือเป็นรอยนิ้วแบบนี้

“ไป ไ้อ้เกม!”

ไม่เพียงแค่นั้น ยังลนลานลูกพรวดโดยไม่ทันจ่ายเงินค่าอาหาร
ปิยะพงศ์จึงต้องจำใจวางธนบัตรใบละหนึ่งพันบาทสามใบไว้บนโต๊ะโดยไม่มี
โอกาสได้รับเงินทอน

อรรถพลมองตามหญิงสาวไปด้วยแวตาทาบขึ้น ดูเหมือนเขาจะหา
ช่องทางสำหรับสืบคดีได้แล้ว

เสียงฝีเท้าดังสะท้อนก้องโถงทางเดิน ผู้เดินนำเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่
เสื้อเชิ้ตลาออสต์แขนยาวสีครีมนั้นพอดีตัวเสียจนไม่อาจปกปิดมัดกล้ามเนื้อ
แน่น กรามเหลี่ยม คิ้วหนาเป็นเส้นตรง รับกับดวงตาเรียวรี จมูกโด่งได้รูป
ตั้งฉากกับริมฝีปากบาง แม้อายุห้าสิบกว่าแล้ว แต่ ‘นายแพทย์อานนท์’
ผู้รั้งตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิศจาญเวช ยังดูหนุ่มกว่าวัยจน
สาวน้อยสาวใหญ่พากันหลงใหลได้ปลื้ม

ที่เดินตามมาไม่ห่างคือหญิงสาวสวยเฉียว แม้รูปหน้าจะสวยประหนึ่ง
ดารา ทว่าสีหน้าติดเยื่อหึงของเธอก็ทำให้ไม่มีใครอยากเข้าใกล้สักเท่าไร
เพราะเป็นเลขาฯ ของผู้อำนวยการ จึงทำกริยาเช่นนี้ได้โดยไม่สน
หน้าอินทร์หน้าพรหม

ส่วนคนที่เดินด้านหลังสุด เป็นชายวัยเจ็ดสิบ รูปร่างสูงผึ่งผายไม่แพ้
อานนท์ ผมสีคว้นบุหรืทั้งศีรษะหวีเสียเปิดหน้าผาก หน้าติดบั้งตึงนั้นคล้าย
คนไม่สบอารมณ์ตลอดเวลา แม้มองตามแผ่นหลังของคนเดินนำ แต่ดวงตา
สีน้ำตาลกลับล่อกล่อมองซ้ายขวาอย่างไคร่รู้

“คนก็เยอะเป็นปกตินี่ครับ” ชายผมเทากล่าวเสียงเรียบว่าแฝงด้วย
อำนาจบางประการที่ทำให้คนฟังกริ่งเกรง

อานนท์หยุดเดินก่อนหันมาเผชิญหน้าคนที่กำลังจะมาทำงานใน
ตำแหน่งของตนในอนาคตอันใกล้

“ใช่ครับ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่ผลประโยชน์กลับ...”

สีหน้าพลันเคร่งเครียด เป็นความผิดตนโดยแท้ที่มีหน้าที่บริหาร
โรงพยาบาลแห่งนี้ให้ได้กำไรตามเป้าหมาย แต่แผนกต่างๆ กลับมีปัญหา
ภายในที่ยากจะควบคุม ทั้งเรื่องการทุจริตที่ไม่อาจหาหลักฐานมาเอาผิดได้
หรือบุคลากรที่ทำงานแบบขอไปที วันที่เข้าเวรก็ไม่อยู่ที่โรงพยาบาล แอบไป
ทำธุระส่วนตัวโดยไม่หาคนแทน เคราะห์ดีที่ยังไม่มีเรื่องร้ายแรงอันใดเกิด
ขึ้นให้โรงพยาบาลเสียชื่อเสียง มิเช่นนั้นจำนวนคนไข้ที่มารักษาหนานั่น
อาจลดลงกว่าครึ่งก็ได้

“ผมเข้าใจ ทุกโรงพยาบาลมีปัญหาด้วยกันทั้งนั้น คงต้องรบกวนคุณ
ที่รู้ปัญหาดีอยู่แล้วช่วยแนะนำ เพื่อผมจะได้หาทางแก้ปัญหา...ที่คุณทำ
ไม่ได้”

คำพูดค่อนข้างไม่ไว้หน้าทำให้เลขาฯ สาวอย่างสรวลสร่างค์^๒ชัก

^๒ ตัวละครหลักจากนวนิยายเรื่อง วรรณกรรม โดย มิณรรญา

สีหน้า แต่อาณนท์กลับทำเพียงยิ้มแห้ง ด้วยไม่รู้จะหาถ้อยคำใดมาตอบได้
ข้อเท็จจริงที่อีกฝ่ายพูด

เหลือเวลาอีกสองเดือน ‘นายแพทย์เด่นชัย’ ผู้ได้รับมอบหมายจาก
เจ้าของโรงพยาบาลคนใหม่ก็จะมาทำหน้าที่แทนตน เขาจำต้องถ่ายทอด
ข้อมูลทั้งหมดของโรงพยาบาลให้ว่าที่ผู้อำนวยการที่ดูเหมือนจะไม่สบายอารมณ์
กับตนสักเท่าไร

สายตามองสบเลขาฯ สาว ดวงตาวาวโรจน์อย่างไม้อาจควบคุม
ของสรวงสุรางค์พลันเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย ด้วยไม่อยากจะให้นาย
เสียหน้า

“เชิญคุณเด่นชัยไปดูที่ห้องผ่าตัดเป็นส่วนแรกนะครับ เราเพิ่งขยาย
จำนวนห้องจากเดิมสี่ เพิ่มเป็นเจ็ดเมื่อปีที่แล้ว เพียงพอต่อการรองรับ
ปริมาณคนไข้อย่างไม่มีปัญหา”

เด่นชัยยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ คำว่า ‘ไม่มีปัญหา’ ที่น้ำเสียงติดจะ
ไม่มั่นใจนั้นจะจริงดังว่าหรือเปล่า เขาจะเป็นผู้พิสูจน์เอง

< เนิร์สไม่เนิร์ด

Kaekiki นี่พวกเธอ ฉันได้กลิ่นตุๆ อย่างรุนแรงมาแหละ

Boom Valentine กลิ่นอะไร พี่อาบน้ำมาแล้วนะ หอมกรุ่นเลย

Kaekiki เจ๊จะไม่ชักใบให้เรือเสียสักวันนึงไม่ได้หรอก

Boom Valentine แหมๆ คนหัวล้านเขาวาใจน้อย เห็นจะจริง แกนี่หน้าผาก

เด็กขึ้นเรื่อยๆ จนใกล้จะเป็นเศรษฐีแล้วนะ

Jongkol เกมันเก็บเงินเก่งหรือพี่

Boom Valentine หัวล้านนี่แหละ แกอย่ามาตีเนียนซื้อผัดหน้าตา

Jongkol (ส่งสติ๊กเกอร์)

Kaekiki น้องจ๋อมมาเร็ว! เป็นเรื่องเกี่ยวกับหนูโดยตรงเลยนะคะ @Jom

Angel

Jom Angel เรื่องอะไรคะพี่เก้

Kaekiki พี่ว่า...หมอเกมชอบหนูละ

Jom Angel (ส่งสติ๊กเกอร์)

Jom Angel โอ้ยยย ไม่หรรอกคะ ตั้งแต่มาทำงาน เขายังไม่เคยคุยกับหนู
สักคำ

Kaekiki ไม่แปลกจ๊ะ หมอเกมเคยคุยกับผู้หญิงคนอื่นซะที่ไหน ขนาดพี่
ทำมานานแล้ว ยังนับประโยคที่คุยกับเขาได้ไม่ถึงสิบประโยคเลย เขา
ค่อนข้าง...ประหม่าเวลาคุยกับผู้หญิง

Boom Valentine แล้วแกรู้ได้ยังไงว่าคุณหมอเขาชอบน้องจอม

Kaekiki ปกติหมอเกมมองที่ไหนล่ะ เก้เหล่แล้วเหล่อีกก็เอาแต่หลบตา
ตลอด จนเพิ่งมาสังเกตว่าแอบมองน้องจอมหลายทีแล้ว ตานี่เิ้มเป็น
น้ำเชื่อมเลย

Jom Angel พี่เก้แกล้งหนูอยู่ใช่ใหม่นะ

Kaekiki เฮ้ย! ไม่ได้แกล้ง อย่างหมอเกมเนี่ย ใครๆ ก็รู้ว่าโสด แถมยังตีมา
หงอๆ ถ้าใครได้เป็นแฟนก็คงต้องเป็นข้างเท้าหน้า ควบคุมง่าย สั่งซ้าย
หันซ้าย สั่งขวาหันขวา หนูอยากเป็นข้างเท้าหน้าไหมล่ะจอม

Jom Angel 555

Kaekiki เชื้อพี่เถอะ ต่อให้ชอบหนูแค่ไหน เขาก็ไม่กล้าจีบหรรอก ถ้าหนู
อยากได้คนดีๆ ทั้งฐานะหน้าที่การงาน หน้าตาก็ไม่ได้แยอะไร พอไปวัด
ไปวาได้ แนะนำให้ลุยจีบเขาก่อนเลยลูก ให้ล้านเอาหนึ่ง ไม่เกินสามวัน
ต้องเดินตามหนูตั๊ยยๆ แน่นอน

Jongkol ออย่าไปพึ่งเก้มันมากนะจอม ชอบทำตัวเป็นแม่สื่อแม่ชัก ตัวเอง
ไม่เห็นจะมีใครเอา 555

Kaekiki (ส่งสติ๊กเกอร์)

Kaekiki ฉันทเลือกหรรอกยะ ถ้าไม่หล่อล้ำแซนด์ซั่มแมนอย่างหมออาณนัท
ฉันทก็ไม่เอาหรรอก

Jongkol เชิญอยู่บนคานไปจนแก่เลย

Jom Angel หนูงานเข้าค้ำพี เดี่ยวมาคุยใหม่ นะคะ



ลูกจ้างบัตร

เสียงจ๊อกแจ็กจ่อแจดังระงมราวนกกระจอกแตกรัง สรรพเสียง
คงดำเนินอยู่อย่างนั้นไม่มีทีท่าจะจางหาย ทั้งเช้า สาย บ่าย ค่ำ หรือกระทั่ง
ในยามดึกดื่น

ตลาดสดแห่งนี้ไม่เคยหลับใหล

พื้นที่กว่าร้อยไร่แบ่งออกเป็นโซนสินค้าตามหมวดหมู่ มีตั้งแต่ผัก
ผลไม้ เนื้อสัตว์ อาหารทะเล ของแห้ง ทั้งไทยและเทศ แต่ละวันมีผู้คนแวะ
เวียนมาจับจ่ายซื้อขายสินค้ามากมายหลายพันคน รถราแน่นขนัดไขว่ไขว่ออก
‘ตลาดอนุสรณ์’ จนที่จอดรถแทบไม่เคยว่างเว้น

นอกจากผู้ค้าที่ประกอบอาชีพอยู่ในตลาดแห่งนี้ ประชากรอีกส่วน
หนึ่งซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของตลาดคงหนีไม่พ้นผู้ใช้แรงงาน โดยเฉพาะ
แรงงานต่างด้าวที่เดินทางจากแผ่นดินถิ่นเกิดมาแสวงหาชีวิตความเป็น
อยู่ที่ดีขึ้นในประเทศไทย

ประเทศที่ยินดีต้อนรับผู้คนทุกเชื้อชาติให้เข้ามาอยู่อาศัยอย่างมี
ไมตรี ง่ายดาย และ...ไร้ระเบียบ

‘ซอเด’ ก็เป็นหนึ่งในนั้น เมื่อครั้งอยู่พม่า เพราะได้รับการศึกษา แม้ขายแรงกายก็ไม่อาจมีรายได้มากพอเป็นค่ารักษาพยาบาลบิดามารดาที่แก่ชรา และป่วยไข้ เพื่อนหลายคนจึงชักชวนให้มาทำงานที่ประเทศไทยเพราะได้เงินมากกว่า บางคนไปทำงานหกปี กลับมาร่ำรวยมีเงินทองเปิดกิจการของตัวเอง

ชายผิวคล้ำครุ่นคิดไม่ตก อาชีพกรรมกรนั้นแม้ใช้แรงกายเยอะ แต่เขาไม่เคยหวั่น เพราะทุกหยาดเหงื่อที่เสียไปหมายถึงความอึดท้องของพ่อ การรักษาโรคของแม่

และเมื่อตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะจากถิ่นฐานบ้านเกิด ซอเดจึงยัดเสื้อผ้าที่มีเพียงไม่กี่ชุดใส่กระเป๋าเป้เก่าโครม นอกจากนั้นคงมีเพียงรูปถ่ายของบิดามารดาเป็นสมบัติเดียวที่พกติดตัว เขาไม่รู้เลยว่าอนาคตข้างหน้าจะเป็นเช่นไร แต่หากยังคงทนทำงานที่ได้เงินเพียงน้อยนิดอยู่เช่นนี้ อย่าวา่แต่ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของพ่อและแม่เลย แค่ว่าข่าวสารรอกหม้อเลี้ยงปากท้องตัวเองยังอาจหมดลงสักวัน

ชายหญิงหนึ่งร้อยยี่สิบคนที่มีเป้าหมายเดียวกันยืนรออยู่ที่ท่ารถในเมืองมยีนซาน^๓ เมื่อรถสองแถวขนาดใหญ่แล่นฝ่าฝุ่นควันมาจอด ทั้งหมดก็รูกันขึ้นไปทั้งนั่งและยืนอัดกันบนนั้น พ้ายังไม่สว่าง ทำให้รถไม่อาจแล่นด้วยความเร็ว ประกอบกับถนนลูกรังทำให้ทุกคนหัวสั่นหัวโคลน ระยะทางกว่าห้าร้อยกิโลเมตรโดยมีจุดหมายปลายทางที่เมืองเมียวดี^๔ แห่งรัฐกะเหรี่ยงกว่าจะถึงก็คงพลบค่ำ

^๓ เมืองท่าริมฝั่งแม่น้ำในเขตมณฑลยูนนาน ทางตอนกลางของพม่า ตั้งอยู่ริมฝั่งซ้ายของแม่น้ำอิรวดี บริเวณที่แม่น้ำขึ้น-ดิ่งไหลมาบรรจบ ห่างจากเมืองมณฑลยูนนานไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ๙๙ กิโลเมตร

^๔ เมืองชายแดนด้านตะวันออกของพม่า ติดกับอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ของประเทศไทย โดยมีแม่น้ำเมยเป็นเขตกัน เชื่อมด้วยสะพานมิตรภาพไทย-พม่า เป็นตลาดการค้าชายแดนที่สำคัญแห่งหนึ่งซึ่งพม่าจัดเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน

ทั้งอึดอัด เหน็ดเหนื่อย และง่วงงุน จนสองตาแทบถ่างไม่ขึ้น แต่เมื่อถึงปลายทาง ภาพที่เห็นก็ทำให้ทั้งร้อยกว่าชีวิตเบิกตาโพลง ผืนน้ำสีครามกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ดวงอาทิตย์จมลงไป ในทะเลกว่าครึ่ง ส่งให้แผ่นน้ำระยิบระยับเป็นประกาย ลมทะเลพัดโชยพาท กลิ่นเกลือมาเตะจมูก เสียงนกน้ำกรีดดังเขย่าหัวใจที่พรันพริ้งให้หวาดระแวง ยิ่งขึ้น

แสงวอมแวมจากเรือประมงที่จอดเทียบท่าสะท้อนเข้านัยน์ตา ชายร่างใหญ่ที่ยืนบนกราบเรือสวมเพียงกางเกงขาสั้น ไม่สวมเสื้อ ผิวกายดำแดง มันเป็นเลื่อมมองแล้วน่าสะอิดสะเอียน เมื่อเห็นกลุ่มชายหญิงที่ยืนหันรีหันขวางก็ตะโกนเรียกและกวักมือหยื้อๆ

ทุกคนเดินเรียงแถวขึ้นเรือ เสียงเครื่องยนต์ดังสนั่น ความโคลงเคลงของพาหนะลอยน้ำทำให้ผู้หญิงบางคนทรงตัวไม่อยู่ เซล้มจนหน้าเกือบกระแทกพื้น

“เดี๋ยวพวกมันลงไปข้างล่าง ถ้ากูไม่เรียกไม่ต้องเสือกออกมานะ อ้อ! แล้วอย่าส่งเสียงโวยวายนะ ใครแหกปากกูยิงไล่แตกจริงๆ ด้วย”

ได้ยินเช่นนั้น ทุกคนจึงพยักหน้ายืนเบียดกันตัวสั่น เมื่อประตูด้านในเปิด สองเท้าจึงสปีดเดินไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ ท่ามกลางแสงสลัวของหลอดไฟฝุ่นจับกรัง เสียงกระดานลั่นดังเอี้ยดทุกก้าวย่าง บันไดทอดตัวลงสู่ใต้ท้องเรือ มีห้องเล็กๆ ที่พื้นที่คับแคบแต่เพียงพอให้คนกว่าร้อยชีวิตเบียดตัวอัดกันเข้าไปได้

หากเดินทางด้วยรถยนต์ ระยะทางเพียงเจ็ดสิบกิโลเมตรคงใช้เวลาไม่นานนัก แต่เพราะจำเป็นต้องโดยสารเรือประมงเพื่อสะดวกต่อการ ‘ลักลอบ’ เข้าประเทศไทย ทั้งหมดจึงต้องเมื่อยขา เพราะต้องอยู่ในพื้นที่จำกัดนานกว่าห้าชั่วโมง

แม้ห้องเล็กๆ จะสลัวรางเพราะมีเพียงไฟจากตะเกียงดวงเดียว แต่ประกายในดวงตาของซอเด็กกลับสว่างไสว ยามเมื่อเท้าเหยียบย่างเข้าสู่

แผ่นดินสยาม ดินแดนแห่งรอยยิ้มที่ให้การต้อนรับผู้คนจากทั่วทุกมุมโลก
ไม่ว่าใครทั้งคนหลบหนีเข้าเมืองอย่างตน

พ่อแม่จะได้สุขสบายเสียที

“ไอ้ซอ เร็วๆ หน่อย” เสียงตวาดของเจ้าของแผงผลไม้ปลุกซอเด
ที่ตกอยู่ในภวังค์ให้ได้สติ ภาพความหลังยังคงติดตรึงในสมองจนวน
คิดถึงอยู่บ่อยครั้ง

ถึงตอนนี้เขารู้แล้วว่าตนตัดสินใจถูกที่เสี่ยงมาทำงานที่ประเทศไทย
เพราะดินแดนแห่งนี้ให้งาน ให้เงิน

เงิน...มหาศาล ที่เป็นการรักษาพยาบาลแม่จนหายป่วย

ซอเดยิ้มอย่างยินดี ชายหนุ่มแข่งแข่งผลไม้อย่างแข็งขัน เพื่อย่าน้ำ
เฉอะแฉะเดินลัดเลาะช่องว่างระหว่างแผงอย่างชำนาญ คัดแยก
ผลไม้ชนิดต่างๆ ไว้เป็นกอง เมื่อเรียบร้อยก็วิ่งขึ้นรถเปล่าไปรับสินค้าจาก
รถเกะตกรผู้นำมาขายซึ่งจอดเรียงรายหน้าตลาดอีกหลายต่อหลายรอบ

แต่ความเร็วในการทำงานกลับลดลง ชายหนุ่มเอามือกุมหน้าท้อง
พลางทำหน้าเบ้ อาการปวดหน่วงที่ต้องกำเริบอีกครั้งทั้งที่ก่อนหน้านี้หายไป
พักใหญ่

แต่อาการเจ็บทางกายไม่อาจหยุดยั้งความตั้งใจทำงานหาเงินให้มาก
ที่สุดได้

พระอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าแล้ว เสียงจ้อแจ่งของทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย
ยังคงดังระงมอยู่อย่างนั้นทั้งกลางคืนและกลางวัน ซอเดกัดฟันทำงานต่อ
โดยไม่รู้เลยว่า อาการปวดท้องจะลุกลามหนักขึ้นในอนาคตอันใกล้

บ้านเดี่ยวหลังใหญ่ตั้งอยู่บนพื้นที่ห้าไร่ จากหน้าประตูรั้วมีถนนทอด
ยาวตัดผ่านสวนที่ประดับด้วยพรรณพฤกษที่ตัดแต่งเป็นรูปทรงเรขาคณิต
ขนาดบ้านใหญ่เสียจนเรียกว่า ‘คฤหาสน์’ ได้เต็มปาก

รตโตโยต้า คัมรี สีมุกเล่นเข้าสู่ศฤหาสน์ด้วยความเร็วต่ำ คล้ายผู้ขับมิปรารถนาไปให้ถึงปลายทางเท่าใดนัก ที่จริง...หากไม่มีธุระจำเป็น เขาคงไม่มีวันกลับมาเหยียบ ‘บ้าน’ ที่ตนอยู่อาศัยมานับตั้งแต่อีกาเนดหลังนี้อีก

ไม่ทันที่รถจะจอดสนิท ร่างที่ยืนอยู่ก็ปรี๋เข้าหาหมายเปิดประตูรถให้แต่รรถพลกลับจงใจลักบานประตูกระแทกจนร่างบางล้มก้นจ้ำม่ำ

“อ๊อย! คุณโป๊ต ไหมเจ็บนะคะ”

ไม่มีคำขอโทษจากนายตำรวจหนุ่ม เขาทำเพียงหลบตามองดูบเดียวก่อนเบือนหน้าไปทางอื่น ทั้งที่ร่างเล็กนั้นอวบอัดด้วยส่วนลัดอันตรายต่อหัวใจบุรุษเพศทุกผู้ อีกทั้งเสื้อผ้าที่สวมก็เป็นเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นกุดเผยเนื้อหนังในส่วนที่ควรปกปิดให้อะร่าอ่วมต่อสายตาอย่างไม่เอียงอาย

เขาก้าวเท้าหมายเดินจากไปให้พ้นๆ แต่ร่างนั้นปราดลุกขึ้นขวาง

“จะรีบไปไหนล่ะคะ นานๆ เจอกันที ค่อยกันเดี๋ยวหนึ่งไม่ได้หรือไง”

ไม่พูดเปล่า มือชุกขนวางแหมะที่แขงอกแกร่ง ก่อนสาละวนลูบไล้ไปมาพร้อมทำสายตาแว่วอน

แต่เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น มือแกร่งของอรรถพลก็คว้าข้อมือคนอายุน้อยกว่าแล้วออกแรงบีบจนเธอร้องโอดโอย

“อย่ามาแตะตัวฉัน!”

เสียงเข้มไม่มีความปรานีแฝงอยู่ในนั้น สายตาเขาจริงเอาจังมองเหยียดพฤติกรรมหยาบช้าของคนที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘แม่เลี้ยง’

“ไอ้โป๊ต! แกทำอะไรสายไหม”

เสียงทวาดก้องปานฟ้าคำรน คนถูกบีบข้อมือเปลี่ยนสีหน้าท่าทางจากยั่ววนเป็นเจ็บปวด

คล้ายกิ่งก่าเปลี่ยนสี...

“อ๊อย! เจ็บค่ะ คุณโป๊ตจะทำอะไรคะเนี่ย ไหมแค่ทักทายดีๆ ทำไมต้องทำร้ายกันด้วยล่ะคะ”

เจ้าของบ้านฮึดฮัดเดินมาดิ่งเด็กสาวอายุคร่าวลูกให้ออกห่างจาก
อรรถพล สองมือกอดตระกองร่างเล็กอย่างเป็นห่วง จับข้อมือพลิกซ้ายขวา
เมื่อเห็นรอยแดงก็เดือดดาลจนมองหน้า ‘ลูกชาย’ อย่างมาดร้าย

“ฉันเคยบอกแกแล้วใช่ไหมว่าอย่ามายุ่งวุ่นวายกับสายไหม กลับมา
บ้านที่กักเรื่องเลย ไอ้ลูกเวร!”

คนถูกด่าตีหน้านิ่งไม่สะทกสะท้านต่อถ้อยคำรุนแรงนั้น แต่สายตา
กร้าวยังคงมองหญิงในอ้อมกอดบิดาอย่างขึงขัง

“เรียกผมมาด่วนแบบนี้ มีใครตายหรือครับ”

แม้คำถามจะกระตุกต่อมโทสะให้ปะทุหนักขึ้น แต่เมื่อคิดถึงจุด-
ประสงค์ของการมาของลูกชายในวันนี้ ‘อรรถพล’ จึงปรับลมหายใจให้นิ่งขึ้น
แล้วลดทโทที่แข็งกร้าวลง

“ที่ดินที่พญาไท พรรคของพ่อมีโครงการปรับปรุงเป็นสวนสาธารณะ
เพื่อใช้ประโยชน์ ให้คนกรุงเทพฯ ได้ใช้ออกกำลังกาย มีแหล่งค้าขาย
สร้างรายได้สร้างอาชีพ และเป็นจุดเชื่อมต่อรถไฟฟ้า พ่อจำได้ว่าลูกเคยบอก
ไม่ยากได้ทรัพย์สินเงินทองใดๆ ของพ่อกับแม่ ถ้าพ่อจะขอให้ลูกโอนมา
ให้พ่อ...จะได้ไหม”

เพราะเมื่อครั้งพรรคการเมืองของตนหาเสียงเลือกตั้ง เคยให้คำมั่น
ต่อประชาชนชาวกรุงเทพฯ ไว้ว่า จะปรับปรุงที่ดินที่ปัจจุบันเป็นแหล่งชุมชน
แออัดราวจุดดำดึกของเมืองฟ้าอมรอย่างกรุงเทพมหานคร

จำได้แม่นยาวว่าตอนหาเสียง เขาจำต้องยกมือไหว้คนชั้นต่ำพวกนั้น
ปลกๆ โดยหวังคะแนนเสียงเพื่ออำนาจการเมืองทุกคนหมายตา
ให้คำมั่นสัญญาแก่คนในพื้นที่ว่าจะปรับเปลี่ยนทัศนียภาพอะพาร์ตเมนต์
เก่าโทรมที่ตั้งเรียงรายระเกะระกะให้เป็นระเบียบให้จงได้ ที่ดินนั้นเป็นของ
พ่อตา ที่คิดอย่างไรก็ยอมยกให้ลูกสาว ซึ่งเป็นภรรยาของตน จนกลายเป็น
สินสมรสที่เขาสามารถใช้ประโยชน์ได้ตามอำเภอใจ

แต่ใครจะคิดว่าตาแก่อสรพิษนั้น ก่อนตายดันทำพันธกรรมยกที่ดิน

ผืนทองให้หลานชาย ข้ามหน้าภรรยาและตนไปอย่างน่าเจ็บใจ

“ทรัพย์สินของพ่อกับแม่เหอะครับ” สายตากมกริบดูจำโบมิดกริด ความรู้สึกผู้ถูกจ้องจนชายวัยกลางคนต้องหลบตา “ทรัพย์สินของแม่คนเดียวต่างหาก”

รู้แน่ชัดว่าคุยกันไม่รู้เรื่อง อรรถพจึงทวาดเสียงก้องจนคนสวนที่รดน้ำต้นไม้อยู่สะดุ้งโหยง

“แม่แกมันก็เมียฉันไม่ใช่เหอะวะ!”

สีหน้าเดือดดาลราวยักษ์ มองเลือดเนื้อเชื้อไขที่ตนให้กำเนิดอย่าง ซิงซังด้วยความโกรธเป็นทุนเดิมที่ลูกชายเคยเกาะเกาะเมียใหม่ตน

ทั้งที่นั่นเป็นเพียงเรื่องโกหกคำโตของหญิงสาวที่ยืนข้างกายเท่านั้น

ภาพความหลังเมื่อครั้งครอบครัวที่ขาดหนึ่งเสาหลักอย่าง ‘นาฏอนงค์’ ผู้เป็นมารดาของอรรถพลผุดขึ้นในสมอง รอยร้าวเพียงบางเบาบานปลาย กลายเป็นรอยแตกที่ลุกลามจนไม่อาจผสานให้ติดดังเดิม เมื่อมีคนแปลกหน้า เข้ามาอยู่ในบ้านในฐานะเมียใหม่

วันนั้น บิดาจึงกลายเป็นคนแปลกหน้าของลูกทั้งสองคนไปทันที

“แม่ แม่ครับ แม่ต้องไม่เป็นอะไรนะครับ!”

อรรถพลตะโกนก้องพลางบีบมือมารดา เสียงไซเรนดังระงมแต่ไม่เข้า โสต เพราะห้วงคำนึงตอนนี้มีเพียงความปลอดภัยของบุพการี

เพราะพ่อ!

นับตั้งแต่รู้ว่าบิดาไม่ได้มีมารดาเป็นภรรยาเพียงคนเดียว อรรถพลก็ ซิงซังเขาสุดหัวใจ แมตตอนเด็กอรรถพลคือฮีโร่ผู้เป็นต้นแบบให้เขาเดินตาม แต่เมื่อเติบโต จึงรู้ว่าเขามีใช้คนดีเช่นนั้น

สมัยหนุ่ม อรรถพลถูกคนรอบข้างค่อนข้างค่อนว่าเป็นหนูตกถังทอง คือมีได้ แค่มืออันจะกินเหมือนดังข้าวสาร ทว่ายังร่ำรวยเข้าขั้นมหาเศรษฐี เพราะ โชคดีได้สมรสกับลูกสาวนักการเมืองดัง

แม้คราแรก ตากับยายของอรรถพลจะมีได้พึงใจในตัวว่าที่ลูกเขยหลัง
ลูกสาวพาเขามากราบ เพราะชายหนุ่มหน้าตาทำทางเรียบร้อยมิได้มีนามสกุล
ดังพวงท้าย หรือมิได้เกิดมาบนกองเงินกองทองให้สมฐานะลูกสาวรัฐมนตรี
เช่นครอบครัวตน แต่เพราะบุคลิก ความรู้ความสามารถที่ดูแล้ว ‘มีแวว’
ทำให้ปรการแกร่งค่อยๆ ถูกเซาะลงทีละนิด

จนในที่สุด บุพการีก็ยินยอมให้นาฏอนงค์แต่งงานกับอรรถพล

แม้ระยะแรกอรรถพลจะเป็นคนสุขุม ฉลาดเฉลียว เป็นที่รักของทุกคน
ที่พบเห็น จนเมื่อถูกดึงให้เข้าสู่วงการการเมือง ก็ได้รับความนิยมนจน
สอบติดเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการลงสมัครรับเลือกตั้งครั้งแรก
แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความทะเยอทะยานก็ทำให้เขาเผยตัวตนทีละนิด

กระทั่งก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งรัฐมนตรีแทนพ่อตาที่เกษียณจากวงการ
การเมือง อำนาจบารมีก็เปลี่ยนแปลงอรรถพลให้กลายเป็นคนละคน ถึงตอนนี้
อดีตนักการเมืองใหญ่ไม่อาจทำให้ลูกเขยยำเกรงได้แล้ว คงทำได้เพียงเฝ้า
มองลูกสาวที่ต้องเจ็บช้ำกับพฤติกรรมนอกคู่ของสามี

ร้ายที่สุดคือการเลี้ยงดูเด็กสาวคนหนึ่งในฐานะเมีย ทั้งที่ฐานะเงินทอง
ของอรรถพลสามารถซื้อกินแบบชั่วคราวแจกเช่นที่ผู้ชายหลายคนทำกัน เมื่อ
ล่วงรู้ความจริง นาฏอนงค์คร่ำครวญอย่างเศร้าโศก ด้วยไม่รู้วาทนบกพร่อง
ในหน้าที่ภรรยาตรงไหน

สามแม่ลูกกอดกันสะอื้นให้เมื่อหัวหน้าครอบครัวหายหน้าออกจาก
บ้านไปโดยอ้างว่าติดธุระเรื่องงาน นานๆ ครั้งจึงจะกลับมาที่ และเพราะ
ตรอมตรมกับความทุกข์ นาฏอนงค์จึงลุ่มปวยในที่สุด

หญิงที่เคยงดงามราวดอกไม้แรกแย้มกลับซบเซาวนอนติดเตียง
หัวใจถูกทำลายจนไม่อาจมีชีวิตต่อไป กำลังใจที่เหลือที่ทำให้ไม่อาจจาก
โลกนี้ไปโดยง่าย คงมีเพียงลูกชายหญิงที่บัดนี้เติบโตพอจะดูแลตัวเองได้
แล้ว

และสายใยชีวิตที่เหลืออยู่พลันขาดสะบั้น เมื่อสามีพาผู้หญิงคนนั้น

เข้ามาในบ้าน

โรคหัวใจกำเริบหนักจนนางอุณงค์ถูกหามส่งโรงพยาบาล ก่อนสิ้นใจไปโดยไม่ทันได้กล่าวคำลาต่อลูกทั้งสอง

อรรถพลและอิสริยาพรจำต้องนอนอยู่ในบ้านที่เปี่ยมด้วยความทุกข์แสนสาหัส โดยหวังว่าวันหนึ่งหากพวกเขาพร้อมเมื่อไร จะออกจากบ้านหลังนี้ไปโดยไม่หวนกลับมาอีกเลย

และเหตุที่ทำให้สองพี่น้องต้องเดินออกจากบ้านที่เกิดและเติบโต ก็เกิดขึ้นในวันเวลาที่อรรถพลพร้อมพอดี

การประชุมสามัญของคณะรัฐบาลจัดขึ้นที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน อรรถพลจึงต้องไปต่างจังหวัดหลายวัน และเมื่อการประชุมเสร็จสิ้น ทันทีที่กลับถึงบ้าน ความเงยบังนั้นก็ทำให้ประหลาดใจ

หากเป็นปกติ เสียงของสายไหมจะดังเอะอะไม่เคยขาด หากไม่เปิดเพลงเต๋นออกกำลังกาย ก็ส่งเสียงเจื้อยแจ้วเป็นนกแก้วนกขุนทอง ดูว่าคนรับใช้หรือต่อปากต่อคำกับลูกทั้งสองของตน

อรรถพลเดินเข้าบ้านอย่างปริวิตก กระทั่งได้ยินเสียงโครมครามจากชั้นสอง ชายเจ้าของบ้านจึงรีบวิ่งขึ้นไปดู

และภาพที่เห็นก็ทำให้หัวใจเขาแทบสลาย

“ไอ้โง่! มึงทำอะไรสายไหม”

สรรพนามมึงที่ไม่เคยใช้กับลูกถูกพ่นจากปากเมื่อเห็นอรรถพลกอดกันกลมกับสายไหม มือหนากระชากร่างลูกชายก่อนฟาดมือใส่ใบหน้าจนชายหนุ่มหน้าหัน เสียงหวีดร้องอย่างตกใจของสายไหมดังขึ้น ก่อนเสียงสะอื้นให้จะฉุดกระชากความเป็นห่วงให้อรรถพลยั้งเวทนาภรรยา รุนลูก

“ไหมเดินอยู่ดีๆ คุณโป๊ตก็เข้ามากอด ไหมกลัวจะแยอยู่แล้วค่ะคุณณพ”

ได้ยินดังนั้นก็ยิ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มือหนาลูบหลังลูบไหล่อย่าง
ปลอบโยน ทั้งที่ดวงตากら้วยังจับจ้องใบหน้าหนึ่งที่ไม่มีแววสำนึกผิดอยู่ใน
นั้นเลย

“โหมเป็นเมียกู มึงกล้าทำเรื่องชั่วๆ อย่างนี้ในบ้านกูได้ยังไง” นิ้วชี้ไป
ที่ลูกชาย นับตั้งแต่เสียภรรยาไป ความสัมพันธ์กับอรรถพลก็เปลี่ยนไป
ไม่เหมือนเดิมจนกลายเป็นคนแปลกหน้า

“คุณณพช่วยโหมด้วยนะคะ ไม่รู้ว่าต่อไปหากคุณณพไม่อยู่อีก คุณ
โป๊จะทำแบบนี้กับโหมอีกหรือเปล่า”

หญิงสาวล่ำทับความคิดของอรรถพลให้มึนน้ำหนกขึ้น จนคนเป็นสามี
โกรธหน้าดำหน้าแดง

อรรถพลรู้ดีว่าไม่มีประโยชน์จะอธิบายความจริง เพราะบิดาเชื่อ
ผู้หญิงคนนั้นมากกว่าตนอยู่แล้ว

สิ่งที่สายโหมพูดคือเรื่องจริง ผิดแต่ตัวละครในเรื่องกลับสลับบทบาท
กัน

เขาต่างหากที่เดินออกจากห้องดีๆ สายโหมที่ดักรออยู่ก็กระโจน
พรวดมาสวมกอดจากด้านหลัง อรรถพลพยายามแกะมือเพื่อย่นร่างที่รัดรีง
เป็นปลาหมึกให้ออกห่าง แต่เพราะความเป็นสุภาพบุรุษ ชายหนุ่มจึงไม่กล้า
ใช้กำลัง ด้วยกลัวจะทำให้หญิงสาวบาดเจ็บ

สองร่างที่ยื้อยุดกลายเป็นภาพชวนให้เข้าใจผิด ทั้งที่คนถูกกอดมิได้
มีจิตพิศواسหญิงแพศยาคนนั้นเลย

แม้เป็นเมียน้อย แต่ถึงอย่างไรก็ได้ชื่อว่าเป็นเมียของบิดา พฤติกรรม
ของแม่เลี้ยงทำให้อรรถพลสะอิดสะเอียนจนไม่กล้าใช้อาการ่วมกันกับเธอ
หลายครั้งหลายหนยามบิดาเผลอ สายโหมมักหาโอกาสไถ่ลัดขิดตน จับมือ
ถือแขนอย่างไม่ไว้ตัว แต่งกายด้วยเสื้อผ้าตัวเล็กรัดรูปอย่างจงใจเปิดเผย
เนื้อหนังมังสาอันพึงปกปิด

และครั้งนี้เป็นโอกาสอันดีที่เจ้าของบ้านไม่อยู่ แมวขโมยที่ไม่คำนึง

ถึงผิดชอบชั่วดีลอบกินปลาย่างอย่างเขา จนสร้างความเข้าใจผิดให้บิดา
เช่นนี้

“ใส่หัวออกจากบ้านนี้ไปเลย และอย่ากลับมาเหยียบที่นี่อีกถ้าฉัน
ไม่อนุญาต”

อรรถพลโพล่งคำไล่ออกมาด้วยโทสะ แม้ควรโกรธและเสียใจ แต่
ใบหน้าอรรถพลกลับนิ่งราวกับรอคอยถ้อยคำนี้มาแสนนาน เขาไม่ปริปาก
พูดอะไรสักคำ ทำเพียงหันหลังเดินเข้าห้องตนเองแล้วเก็บเฉพาะข้าวของที่
จำเป็นใส่กระเป๋าใบใหญ่ ชายหนุ่มไม่ปรารถนาทรัพย์สินสมบัติใดแม้เขาจะ
มีสิทธิ์โดยชอบธรรมก็ตาม

สิ้นทำกระแทกพื้นปังปัง แม่หน้างั่ง ทว่าอารมณ์พลุ่งพล่านปานน้ำ
เดือด เสียงดังนั้นเรียกคนที่อยู่ในห้องให้เปิดประตูออกมาหน้าตาตื่น

“พี่โป๊ต พ่อ นี่มันเรื่องอะไรกันคะ”

แม่ได้ยินจนพอลงใจสถานการณ์ได้ แต่เมื่อเห็นพี่ชายแบกเป้ใบใหญ่
เดินตัดหน้าบิดาไป หัวใจกว้างโหวงราวกับพื้นที่ยืนอยู่สันคลอน อสิริยาพร
ในวัยเพิ่งขึ้นมัธยมปลายหน้าเหยเกิดด้วยความหวาดกลัวต่อสิ่งที่กำลังจะ
เกิดขึ้น

“ไม่มีอะไร เข้าห้องไป ยายแยม”

เสียงดุของบุพการีทำให้เด็กสาวคิดทำตามคำสั่ง ทว่าพี่ชายกลับรั้ง
เอาไว้

“ไปกับพี่นะแยม”

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย อรรถพลเป็นห่วงน้องสาวที่สุด
เพราะนับตั้งแต่มารดาเสียชีวิตไป เด็กสาวก็ซึมเศร้าเสียใจไม่คลาย ยิ่งเมื่อ
ภรรยาใหม่ออกมาลาย หาเรื่องวิวาทกับพวกเขาพี่น้องไม่ว่างวัน ใช้ถ้อยคำ
พรูสาวที่ไม่คาดว่าจะเป็นออกมาจากปากคนร่วมชายคาบ้าน อรรถพลจึงไม่อาจ
ออกจากบ้านไปใช้ชีวิตที่อื่นได้อย่างที่ใจต้องการเพียงลำพัง

อสิริยาพรนั่งเฝ้าอยู่ครู่หนึ่ง สายตาเหลือบมองอรรถพล เห็นแววตา

อ่อนโยนมองมายังตน เธอจึงพยักหน้า แล้วหายเข้าไปในห้องเพื่อเก็บของใส่กระเป๋าดำเดินทางแบบลากสี่ชมพู

คนเป็นน้องใจไม่แข็งเท่าพี่ชาย เดินผ่านหน้าบิดาที่กำลังโกรธจนหน้าแดงไปโดยไม่กล้าสบตา ด้วยทิวทัศน์ทำให้อรธพไม่อาจเอ่ยปากรั้งลูกสาวเอาไว้

ทำได้เพียงยืนมองลูกทั้งสองคนเดินออกจากบ้านไปด้วยหัวใจหنيهหวน่ง ส่วนคนข้างกายพลันยิ้มเหยียดอย่างสาแก่ใจ เพราะแม่ไม่อาจหาเศษหาเลยจากลูกเลี้ยงได้อีก แต่ก็ได้กำจัดเลี้ยนหนามชีวิตที่อาจแย่งทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของสามีไป

และนับตั้งแต่บัดนั้น อรรถพลก็พาน้องสาวไปอาศัยในคอนโดมิเนียมที่เก็บหอมรอมริบซื้อไว้ โดยไม่เคยกลับมาเหยียบบ้านหลังนี้อีกเลย

จนถึงวันนี้...

“ที่ดินนั้นควรเป็นของฉันกับแม่แก ฉันต้องการทำเพื่อส่วนรวม เพื่อประเทศ ต้องการพัฒนากองทัพฯ ให้เป็นเมืองที่น่าอยู่ แกเป็นตำรวจก็น่าจะรู้ว่าไอ้คนสลัมพวกนั้นเป็นมัจฉาชีพไปเสียกว่าครึ่ง ถ้าแกต้องการช่วยเหลือผู้คนให้สมเครื่องแบบสีกาก็ที่ใส่ ก็น่าจะคิดได้ว่าควรทำอะไร”

อรรถพลมองหน้าบิดาด้วยสายตาว่างเปล่า

“ถึงพวกเขาจะเป็นคนหาเช้ากินค่ำ แต่ก็ยังเป็นมนุษย์เหมือนกัน เป็นมนุษย์ที่ต้องการที่อยู่อาศัย ถ้าเอาที่ดินไปทำเรื่องอย่างว่าเพื่อสร้างเครดิตให้พรรคการเมืองของพ่อ แล้วทำให้พวกเขาไม่มีบ้าน ผมก็คงต้องขอกลับคำพูด” น้ำเสียงเรียบทว่าแฝงความเด็ดเดี่ยว “ที่ดินผืนนั้นเป็นของผม และผมไม่ต้องการยกมันให้ใคร”

“ตลอดชีวิตฉันเลี้ยงแกมาไม่เคยขออะไร นี่เป็นเรื่องเดียวที่ขอในฐานะพ่อ ถ้าแกจะออกตัณญ์ ก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าพ่ออีก”

อรธพยื่นคำขาด แม้จะป็นปิ้งต่อกันแค่นั้น แต่ลูกชายเป็นคนรู้จัก

ผิดชอบชั่วดี อย่างน้อยบรรพตพลคงนึกถึงบุญคุณที่เขาเลี้ยงมาตั้งแต่อ่อน
แต่เอออก

“ถ้าอย่างนั้น บุญคุณที่คุณเลี้ยงผมมา ขอทดแทนด้วยวิธีอื่นแล้วกัน
นะครับ”

สรรพนาม ‘คุณ’ ถูกใช้ทันทีเมื่ออีกฝ่ายยื่นคำขาดตัดความสัมพันธ์
บรรพตพลปากพะงาบคล้ายจะเปล่งถ้อยคำ แต่ไม่มีคำใดหลุดรอดจากริม-
ฝีปากราวกับคนบ้าใบ้

ไม่รอให้ถูกกดดันำ บรรพตพลก้าวเท้าขึ้นรถและกระโดดขึ้นเร่งจนฝา-
ก รอยล้อไ้ที่พื้นเป็นทาง ทั้งบิดาและแม่เลี้ยงที่ยืนเฝ้ารถรุ่นขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
อย่างควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ ชายหนุ่มตั้งใจว่า นับจากนี้ต่อไปให้มี
เรื่องคอขาดบาดตายแค่ไหน เขาก็จะไม่กลับมาที่นี่อีกแล้ว

เพราะอารมณ์ขุ่นมัว บรรพตพลจึงยังไม่อยากกลับคอนโด เขาขับรถไป
เรื่อยจนมาถึงตลาดสดแห่งหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ ราวถูกความทรงจำในอดีต
นำทางมาจนถึงที่นี่ เมื่อสายตาพบกับภาพความคึกคักของตลาดยามเย็นที่มี
ผู้คนจับจ่ายซื้ออาหารทั้งสดและสำเร็จรูปมากมาย นายตำรวจจึงเหยียบ
เบรค

สมัยก่อน แม่เคยพามาเดินตลาดแห่งนี้เป็นประจำ...

เขาเปิดประตูก้าวลงมายืนมองบรรยากาศของตลาด ภาพเหตุการณ์
ที่เคยเกิดขึ้นซ้อนทับกับภาพที่เห็นตรงหน้า

ในอดีตผู้คนยังไม่พลุกพล่านเช่นที่เห็น ข้าวของที่วางขายก็เป็น
พืชผัก เนื้อสัตว์ หรือผลไม้ มีอาหารสำเร็จรูปเพียงไม่กี่ร้าน แต่ปัจจุบันมี
ร้านขายของร่วมสมัยผุดขึ้นมากมาย ทั้งชาวมะขาม ชูชิ เบเกอรี่ ยามเย็น
เช่นนี้ มนุษย์เงินเดือนที่ไม่มีเวลาประกอบอาหารนิยมซื้ออาหารสำเร็จรูปไป
รับประทานเป็นมื้อเย็น จึงเห็นผู้คนหลากหลายวัยเลือกซื้ออาหารจนแทบ
ไม่มีที่ว่างให้เดิน

อรรถพลมิได้รู้สึกรำคาญใจ ตามปกติตำรวจสืบสวนอย่างเขามักลงพื้นที่สืบคดี ต้องพูดคุยกับประชาชนมากมายหลายตาอยู่แล้ว จึงกลับรู้สึกคึกคักที่ได้เห็นบรรยากาศตลาดที่มีได้มาเสียนั่นนาน

เปล็ดเพลินกว่าเดินห้างสรรพสินค้าเป็นไหนๆ

เพราะห้วงคำนึงเรื่องแม่ที่พยายามกักเก็บไว้ในส่วนลึกของหัวใจ ถูกดึงกลับมาให้คิดถึงอีกครายามได้มายังสถานที่แห่งอดีต อรรถพลจึงพยายามซึมซาบอดีตด้วยการเดินเอื่อยเข้าตลาดตามเส้นทางแห่งความทรงจำที่เลื่อนราง

ร้านแรกเมื่อเดินเข้ามาเป็นร้านกาแฟโบราณที่มีคนเฒ่าคนแก่มานั่งจับกลุ่มคุยลัทธิเพหระเสียงขรม ถัดมาเป็นร้านผลไม้ที่เรียงรายด้วยผลไม้ประจำฤดูกาลอย่างเงาะ ฝรั่ง และที่เก็บกินได้ตลอดปี เช่น กลั้ว มะพร้าว แตงโม เดินต่ออีกหน่อยเป็นร้านเนื้อสัตว์ ทั้งหมู เนื้อ ไก่ กลิ่นคาวคุ้งทำให้เขาในวัยเด็กต้องเอามืออุดจมูกเสมอเมื่อเดินผ่าน

และความทรงจำที่แจ่มชัดที่สุด คือร้านที่มารดาพาแวะทุกครั้งเมื่อมาตลาด

ผู้กองหนุ่มจรัสชาติชนมไทยร้านนั้นได้แม่นยำ ในสมัยนั้นยังไม่มีร้านสะดวกซื้อเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงตั้งเรียงรายอยู่ทั่วทุกหัวระแหงเช่นทุกวันนี้ ชนมมเนยจึงมีให้เลือกซื้อไม่มากนัก และแม่เด็กคนอื่นจะติดใจรสหอมหวานของขนมปัง โดนัท หรือขนมเค้ก แต่เขากลับชอบขนมไทยที่มารดาซื้อเป็นพิเศษ ชนิดที่เมื่อกินของตนเองหมดก็อดแย่งน้องสาวกินไม่ได้

ร้านสุดท้ายฝั่งขวา...อรรถพลเร่งฝีเท้า ด้วยอยากชิมขนมที่เป็นหนึ่งในความประทับใจวัยเด็ก รสชาติหวานมันจากกะทิ หอมกรุ่นด้วยกลิ่นใบเตยและน้ำตาลดอกกุหลาบ เมื่อตักเข้าปากก็อร่อยลิ้นจนแทบไม่ยากกลืน อยากกำซาบความอร่อยนี้ให้นานเนิ่น

ตรงนั้น พันหัวโค้งนี้ไปก็จะเป็นร้านขนมเจ้าโปรด ยิ่งใกล้ถึงอรรถพล

ยิ่งก้าวเท้าเร็วขึ้น

แต่อย่างก้าวนั้นพลันชะงัก คล้ายถูกสาปให้ไม่อาจยกฝ่าเท้าจากพื้น
สายตามองร่างเล็กที่กำลังสาละวนกับการขายขนมให้ลูกค้าที่มายืนรอหน้า
ร้านนับสิบคน

“คุณ...หมี”

คนที่เจอกันโดยบังเอิญครั้งแรกที่โรงพยาบาล และครั้งที่สองอย่าง
ไม่น่าเชื่อที่ร้านอาหาร

หากการพบพานเกิดขึ้นอย่างไม่ได้นัดหมายถึงสามครั้ง

อรรถพลเชื่อว่านั่นถูกลิขิตเอาไว้แล้ว

< เนิร์สไม่เนิร์ด

Jom Angel วันนี้จ่อมเห็นหมีเกมเดินออกไปข้างนอกกับหมีคลาริค่ะ
เขาเป็นแฟนกันหรือคะ

Kaekiki ฮั่นแน่ แล้วบอกไม่สนใจหมีเกม ถ้าไม่สนใจจริงๆ ก็ต้องไม่ถาม
สิ

Jom Angel ไม่ได้คิดอะไรจริงๆ นะพี่เก้ แค่สงสัยนะคะ ปกติไม่ค่อยเห็น
หมีคลาริคุยกับใครเท่าไร

Boom Valentine เป็นเพื่อนกันตั้งแต่เรียนแล้ว นอกจากน้องธัญญ์ เจ้าของ
ร้านกาแฟข้างล่าง ก็มีหมีเกมนี้แหละที่หมีคลาริสนิท นอกนั้นพี่ก็
ไม่ค่อยเห็นนางคุยกับใครเท่าไร เงามีข่าวลือว่าชอบคุยกับศพที่ตัวเอง
ชันสูตรด้วยนะ หลอนดี

Jom Angel ...น่ากลัวจริงด้วยพี่

Kaekiki เพราะงั้นน้องจ่อมสบายใจได้เลยจ๊ะ หมีเกมยังโสด 100%
พี่คอนเฟิร์ม เอาเป็นว่าถ้าหนูสนใจ เดี่ยวพี่จะเป็นกามเทพบินไป
แฝงสรทอนนี้เลย รับรองว่าถ้าเย็นนี้เขาไม่โทร. ไปหา อย่ามาเรียกพี่
ว่าพี่

Jongkol ปกติก็ควรเรียกป่าอยู่แล้วไหม

Kaekiki ตบใหม่ล่ะ?

Jom Angel 555